A KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS EGYHÁZ LAPJA

KESKENY ÚT

Az imádkozásról

XIII. ÉVFOLYAM • 53. SZÁM

2010. ÁPRILIS

TARTALOM

Az Imádkozásról 3

Istent az első helyre! 4
Szász Attila

Emberi szükségeink 6
Sikó Mihály

Jól célzott imádságok 8
John P. Sartelle

Imádkozzunk a missziós munkáért! 9
Dr. Arthur Miskin

Hogyan imádkozzunk globális ébredésért? 11
Errol Hulse

Nem dicsőítetted! 13
Lőrinc Bertalan

Életem csak kegyelem, önérdemem nincs 15
Kacsó Melinda

Radioaktív kormeghatározás a mérlegen 17
Bartha István

Olvasásra ajánljuk 19

Szentírás memóriafejlesztéshez 21

Minden igazság Isten igazsága 22
R. C. Sproul

Gondok szülő(k) és gyermek között 24
Simon Szabolcs

Példázat a ceruzáról 27

A boldogság jót tesz 28
Jeremiah Burroughs

Hírek a missziós mezőkről 30
Curcubet Gábor

KESKENY ÚT
Keresztyén folyóirat

Főszerkesztő: Bagoly Gyula
Szerkesztő: Szabó Péter András

Kiadja
Károlyi Gáspár Teológiai és Missziói Intézet
3527 Miskolc Kartács u. 1.
Tel.: (36) 46-412-558
E-mail: kgtmi@t-online.hu
www.reformatus.org

ISSN 1788-5450

IMÁDKOZÁS

a mi láthatatlan fegyverünk

„…igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.”
(Jak 5,16)

Ugyan nekem nincsenek gyerekeim, de tudom, hogy szüleimnek örömet okoz, ha felhívom őket, és hallják a hangomat. Nincs ez másként a mennyei Atya és gyermekei viszonyában sem. Isten várja a mi imádságainkat (Zsolt 34,16), örömmel hallgatja azokat (Péld 15,8), és egyet sem hagy elveszni a mi kéréseink közül (1Jn 5,14-15). Önmagában ez nem buzdít arra, hogy többet imádkozzunk?

Az imádkozás azonban több annál, mint hogy gyakran és örömmel szólítjuk meg Istent. Ugyanis az imádság nem egyenrangú felek közti kommunikáció. Amikor imádkozunk, azt az Istent szólítjuk meg, aki teremtette és hatalma szavával most is fenntartja a mindenséget. Akinek színe előtt a mennyben a négy lelkes állat nem szűnik meg se éjjel, se nappal azt mondani, hogy „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten!” Akit imáinkban megszólítunk, kezében tartja életünket, Ő ad erőt a lélegzéshez, vagy imánk szavainak megformálásához is. Félek, hogy túl sokszor kezeljük könnyedén azt, hogy Kit is szólítunk meg kéréseinkkel.

Az imádkozás azonban még ennél is több. A Szentírás nem csak arról tanít, milyen gyakran és hogyan szólítsuk meg Istent, hanem arról is, mit mondjunk neki. Ezen a ponton is – hasonlóan az előző kettőhöz – sok tanulnivalónk van: imáinknak egyre inkább változni kell abban, hogy azt kérjük, amelyek leginkább kedvesek Neki.

Az imádkozás fontos dolog, amit mutat az is, hogy a Biblia egyik könyve teljes mértékben imádságokat (zsoltárokat) tartalmaz. Ezért gondoltuk úgy, hogy jelen számunkban ezt a témát helyezzük a középpontban. Az első két cikk az Úr Jézus által tanított imádságot vizsgálja, amely tökéletes példája kell legyen a mi imáinknak. Az ezek után következő két cikk pedig az imakéréseink között általában elhanyagolt szerepet játszó két területtel (missziós munka és ébredés) foglalkozik. E cikkeken túl természetesen megmaradtak a szokásos rovataink is, így reméljük, hogy a mostani számunk is kiegyensúlyozott lelki „étrendet” kínál mindenki számára.

Újságunkat azzal a szívbeli imádsággal bocsájtjuk útjára, hogy segítsen Olvasóinknak imaéletük felülvizsgálatában és megreformálásában. Kívánunk mindenkinek elmélkedéssel és könyörgéssel egybekötött áldott olvasást!

Szabó Péter András

AZ IMÁDKOZÁSRÓL

idézetek

„Az imádság kiássa számunkra azokat a kincseket, melyeket az evangélium feltár a mi hitünk előtt…”

Kálvin János

„A hit nélküli ima gyümölcstelen…”

Thomas Watson

„Vagy az ima számolja fel a bűnt, vagy a bűn számolja fel az imádságot…”

John Bunyan

„Az imádság nálad kormánykerék vagy pótkerék?”

Corrie Ten Boom

„Az imádság a legfőbb feladatom – általa tudom ellátni a többit…”

Thomas Hooker

„Sosem lehet túl sokat imádkozni…”

C. H. Spurgeon

„Az emberek megvethetik felhívásunkat, elutasíthatják üzenetünket, ellenezhetik érveinket, gúnyolhatják személyünket, de tehetetlenek imáinkkal szemben…”

J. Sidlow Baxter

„Ha ketten imádkoznak, hárman vannak; ha hárman imádkoznak, négyen vannak. Mindig eggyel többen vannak annál, amit látnak…”

S. D. Gordon

„Könnyebb találni egy élő embert, aki nem lélegzik, mint egy élőhitű keresztyént, aki nem imádkozik…”

Matthew Henry

„Négy dolgot sose felejtsünk el: Isten meghallgatja az imádságot, figyel az imádságra, válaszol az imádságra és megszabadít az imádság által…”

E. M. Bounds

„A hívő imája nem kallódik el, mert a menyei udvar iktatójában minden imát pontosan bejegyeznek és az irattárban nyilvántartanak…”

C. H. Spurgeon

„Az Ördög nem fél az ima nélküli tanulástól, az ima nélküli munkától és az ima nélküli vallástól. Kikacagja fáradozásainkat, kigúnyolja bölcsességünket, de retteg, amikor imádkozunk…”

Samuel Chadwick

„Az ima a legkézenfekvőbb kimutatása annak, hogy az Istenben bízunk…”

Jerry Bridges

„Ha kidobom a horgonyt a partra, majd húzni kezdem, vajon a partot húzom magam felé, vagy magamat a part felé? Az ima nem Isten akaratának igazítása a mi akaratunkhoz, hanem a mi akaratunk igazodása Isten akaratához…”

E. Stanley Jones

„Mi a lelki hanyatlás leggyakoribb oka? Meggyőződésem, hogy leginkább az elhanyagolt imaélet… Ima nélküli bibliaolvasás, ima nélküli igehallgatás, ima nélküli házasság, ima nélküli utazás, ima nélküli vállalkozás, ima nélküli szolgálat…”

J. C. Ryle

„Óh könyörgést meghallgató, Hozzád folyamodik minden test…”

Zsolt 65,3

„Kérjetek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek…”

Mt 7,7

Válogatta és fordította: Szőke Imre

Istent az első helyre!

Szász Attila

A Miatyánkot feltehetőleg egyetlen olvasónak sem kell újdonságként bemutatni, mégis kevesen gondolkoznak el az imádságban előforduló szavak, kérések jelentésén. Sokan gépiesen mondják el ezt az imádságot – ami nem más, mint Isten nevének felvétele hiába, vétkezés a harmadik parancsolat ellen. Ugyanakkor szabadon fogalmazott imádságainkban törekedni kell arra, hogy e minta szerint válogassuk meg és vigyük Isten elé a kéréseinket.

Az imádság megszólítása *„**Mi Atyánk**, ki vagy a mennyekben!”* – rögtön arra mutat rá, hogy az igazi imádság alatt az Isten gyermekeinek a mennyei Atyjukhoz való kiáltását kell értenünk. A bűnesetet követően a Szentírás úgy beszél rólunk, emberekről, mint akik Istentől elszakadtunk, az *engedetlenség fiaivá* (Ef 2,2 Kol 3,6), a *hitetlenség fiaivá* lettünk (Ef 5,6) a *haragnak fiai* vagyunk (Ef 2,3). A Szentírás szerint a bűnös ember akkor lesz Isten gyermekévé, amikor Krisztusban megbékül az Atyával. Ekkor fogadtatunk be az Ő családjába, ekkortól szólíthatjuk Atyánknak (Jn 1,12; Gal 3,26; Ef 1,5; Gal 4,4-5). A Krisztus váltsághalálába vetett hit nélkül a Miatyánk elmondása csak arra lehet jó, hogy Isten haragját tovább gerjesszük magunk iránt, az Ő nevét hiába vévén szánkra.

Most vizsgáljuk meg a Miatyánkban szereplő kéréseket közelebbről!

1. *„Szenteltessék meg a te neved!”* – hangzik a Miatyánk imádság első kérése. Mit jelent Isten nevének a megszentelése? Talán azt, hogy az Ő szentsége híjával lenne bárminek is? A Szentírás Róla, mint háromszor is Szent Istenről beszél (Ézs 6,3). Amikor az Ő nevének megszentelését kérjük, Isten meglévő szentségére mutatunk rá, és felhívjuk mások figyelmét is erre.

Az Istentől elszakadt emberek azon fáradoznak, hogy az Őáltala utált dolgokat felmagasztalják, és hogy rossznak tüntessék fel azt, amit Isten az Ő szentségéből fakadóan jónak mond. Ezzel szemben jónak tüntetik fel azt, amit Ő a szentsége miatt rossznak mond. Ily módon azon munkálkodnak, hogy az Úristen szentségét gyalázzák.

Sőt, nem csak a nyilvánvalóan hitetlen emberek törekednek arra, hogy ezt a szentséget elhomályosítsák! Talán még náluk is hatékonyabb munkát végeznek azon vallásos emberek, akik szóban azt mondják, hogy a megváltott néphez tartoznak, de a gyakorlati életük ellentétben van Isten parancsolataival. Miattuk gyalázzák a pogányok az Úr nevét (Róm 2,24).

A Szent Istenhez szent nép illik – hívja fel a figyelmünket sok helyen a Szentírás (1Pét 1,15-16). A tökéletesen Szent Isten elhívott, megváltott egy népet, hogy az az Ő Szentségét képviselje ezen a világon. Egyre jobban oda kell szánni (odaszentelni) az életünket az Úrnak és fel kell ezt vállalni szavainkkal, cselekedeteinkkel, hogy ezáltal Isten szentségét mások előtt is felmutassuk. *Azért váltott meg bennünket Krisztusban, hogy ebben a világban Őt képviseljük* (Ef 1,4-5).

„Szenteltessék meg a te neved” – azaz a Te Szentséged legyen nyilvánvaló a földön! Történjen ez mindenekelőtt az én életvitelem által! Történjen ez az által, hogy a Te egyházad hitelesen képvisel Téged a földön! Történjen ez azáltal, hogy a pogányok közül megtérő választottaid a szentség útján járva a Te nevedet igyekeznek megszentelni!

2. *„Jöjjön el a te országod!”* – hangzik a Miatyánk imádság második kérése. Isten országa eljövetelének szükségessége is szorosan összefügg azzal, amit már az Ő neve megszentelésénél megemlítettünk: az ember Tőle való elszakadásával. Habár az Úré a föld és annak teljessége, a legtöbb ember ezt nem ismeri el. Az emberek bitorolják azt, ami Istené.

Egyfelől el kell jönnie Isten országának lelki értelemben, egyénileg, mindnyájunk életében. Másfelől el fog jönni fizikai értelemben is. Egy alkalommal, amikor Jézust az Ő tanítványai Isten országa eljövetele felől faggatták, akkor Jézus azt mondta nekik erről a Luk 17,21-ben: *„ímé az Isten országa ti bennetek van”*. Amikor az ember felismeri bűneit, hittel megragadja a Krisztusban szerzett megváltást, Isten országa elkezd nyilvánvalóvá válni az életében. Jézus ezzel a felszólítással kezdte a szolgálatát: *„Térjetek meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa*!” (Mt 4,17), de akkor még fizikai értelemben nem jött el Isten országa, sőt az azóta eltelt kétezer évben sem. A világ továbbra is a saját kívánsága szerint él, bitorolja Isten tulajdonát, de már vannak

olyanok, akik keresik az Ő országát és igazságát. Isten az Úr, Király láthatatlan módon minden felett, sőt a keresztyének életében már látható módon is.

Amikor azt kérjük: *„mi Atyánk, ki vagy a mennyekben… jöjjön el a te országod"* – akkor ezt a változást kérjük, hogy Isten vegye át az uralmat az életünk fölött. Szabaduljunk meg a bűn rabságából az Ő akaratának a cselekvésére, hogy egyre jobban láthatóvá váljon az életünkben az Ő uralma.

Másodsorban a keresztyén ember mások megtéréséért is imádkozik, hogy Isten országa az ő életükben is megnyilvánuljon. A hívő ezzel a kérésével az Isten által rendelt lehetőségeket felismerve hasznos eszköznek szeretne bizonyulni a bűnösök megtérésre való hívogatásában. *Terjedjen Isten országa és az evangélium, hadd lehetnék én is hasznos eszköz az Ő országának lelki terjesztésében!*

De Isten országa el fog jönni fizikai értelemben, mindenki számára látható módon is, így a keresztyén ember ez után is vágyódik, ez után is könyörög. Most sokan kétségbe vonják azt, hogy Övé a hatalom mindenekfelett, de akkor ezt mindenki el fogja ismerni. A Biblia beszél arról, hogy Jézus az Ő második eljövetelkor le fogja győzni azokat, akik ellene lázadtak (2 Pét 1,11; Jel 1,17; 2 Tim 4,1; Fil 3, 20), és fizikai értelemben is elhozza Isten országát. Az Ő országának a fizikai eljövetele látható módon is fogja igazolni azokat, akik korábban hittel várták ennek a megvalósulását.

A Biblia szerint akkor mindenki térdet fog hajtani Jézus előtt (Fil 2,10). Krisztus már most is kormányozza láthatatlan módon ezt a világot. Ő már most látható módon átveszi a hatalmat egyes emberek élete fölött, akik hittel alávetik magukat Neki. A második eljövetelekor pedig mindenki előtt nyilvánvalóvá válik az, hogy Ő a királyok Királya és az uraknak Ura, hogy Néki adatott minden hatalom mennyen és földön. Amikor fizikai értelemben is eljön az Ő országa, akkor ez mindenki előtt nyilvánvalóvá lesz.

Természetesen, ha valaki nem tapasztalta még meg Isten Lelkének munkálkodását az életében, az nem vágyódik Isten országának eljövetele után sem fizikai, sem lelki értelemben, még ha közülük sokan mormolják is néha a Miatyánk imádság szavait.

3. *„Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is!"* – hangzik a Miatyánk imádság harmadik kérése. Még mindig nem magunkról, a mi szükségleteinkről van szó, mint ahogy az a legtöbb imádságban lenni szokott. Továbbra is Istenről, az Ő akaratáról és az ahhoz való viszonyulásunkról van szó!

Az Istennel megbékült ember vágyódik az Ő akaratának beteljesedésére, úgy a saját életében, mint a világban. Ezért könyörög eme imádságban is.

De tudhatunk-e bármit is Isten akaratáról biztosan? Miért is kérjük ennek a beteljesedését? Az Ő akaratát abszolút értelemben nem ismerhetjük meg. Egyfelől azért nem, mert a véges ember nem foghatja fel a maga teljességében a végtelen Istent. Másodszor azért sem, mert az Atyaisten nem jelentette ki az Ő akaratát minden vonatkozásban (5Móz 29,29).

Másfelől azonban sok tekintetben tudatta velünk az Ő akaratát, ami az Igén keresztül megismerhető, sőt meg is kell ismernünk, hiszen csak így láthatjuk, hogy életünk mennyiben követi Isten akaratát. A Szentírás, annak olvasása közben leleplez, megfedd, de megmutatja a megjobbítás útjait is (2Tim 3,16-17). Láthatom a gyengeségemet, a világ, a Sátán visszahúzó erejét, így könyöröghetek, hogy Isten az Ő Szentlelke által siessen a segítségemre. Megismerhetem Isten akaratát és nem lázadok azzal szemben, hanem vágyódom annak beteljesülése után.

Higgyük el, fogadjuk el bizalommal, hogy az a jó, amit Ő ajánl és nem az, amit a világ, a Kísértő vagy a bűnös természet. Ezzel az imakéréssel elismerjük és vágyódunk utána.

Megismerni Istent, ráhagyatkozni az Ő akaratára, bizalommal lenni iránta azokban a dolgokban is, amit nem jelentett ki, az mindig nagyon nehéz. Érnek bennünket bizonyos események, próbák, ezek nem mindig kellemesek. Sokszor megtörténnek, és nem mindig tudhatjuk azt, hogy miért. Isten azonban biztosít bennünket az Ő Igéje által afelől, hogy semmi nem érhet minket tudta és akarata nélkül (Mt 10,29-30). Kijelenti, hogy mindent a javunkra fordít (Róm 8,28), így bizalommal mondhatjuk, hogy „legyen meg a te akaratod!" – még ha nem is minden vonatkozásban értjük azt… Hittel, bizalommal el tudjuk fogadni, habár valami másra vágyódtunk.

Istenre hagyatkozni, nem lázadni Ellene, hanem hittel elfogadni, hogy az Ő akarata jó, még annál is jobb, mint amit magunknak kívánunk. Akkor is, ha ez most pillanatnyilag kellemetlen számunkra.

Persze ahhoz, hogy Istenben ennyire megbízzunk, szükséges ismernünk az Ő tulajdonságait, és élő hittel, bizalommal kell lennünk Iránta. Ez csak akkor lehetséges, ha az ember megbékült Vele és Krisztusban gyermekévé vált. E nélkül nem fogunk helyesen viszonyulni és helyesen könyörögni az e világi szükségleteink tekintetében sem, amikről a Miatyánk imádság második része beszél.

Emberi szükségeink

Sikó Mihály

Ahhoz, hogy jól imádkozzunk és jól éljünk, meg kell tanulnunk Istent első helyre tenni. A Miatyánk pont erre tanít bennünket. Az Ő méltósága, az Ő országa és az Ő akaratának megvalósulása legyen fontosabb személyes kéréseinknél! Az imában azonban nemcsak az Isten dicsőségét érintő kéréseinket mondhatjuk el, hanem az emberi szükségeinkkel kapcsolatos könyörgéseinket is. Krisztus nem feledkezik meg arról, hogy teremtmények, tehát szükségletekkel rendelkező véges lények vagyunk.

Emberi szükségeinkkel kapcsolatosan először is azt kell látnunk, hogy ezek testi és lelki tartalommal egyaránt rendelkeznek. Az ember nemcsak test, hanem lélek is. Nagy és végzetes hiba ezt az igazságot figyelmen kívül hagyni. A TV, a bevásárló központok és a reklámújságok hallgatnak a lelki oldalról. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az a tény, hogy a Krisztus által megfogalmazott erre vonatkozó három kérés közül kettő lelkieket érint.

Fizikai szükségleteinkért való könyörgésünk során pedig elsősorban azt kell kihangsúlyoznunk, hogy itt szükségesekről beszélünk. Mennyei Atyánk nem azt ígérte, hogy kirendeli számunkra a luxus dolgokat. A Fil 4,19-ben ezt olvassuk: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden *szükségeteket* az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban" (Fil 4,19). Isten nem azt ígérte, hogy mindent megad, amit akarunk, hanem azt, hogy mindent megad, amire szükségünk van. Az a kérdés, hogy mi kell igazán nekünk. Ez nehéz kérdés, mert a világ annyi mindennel csábít bennünket és folyamatosan bombáz, hogy fizikai igényeinket stimulálja. Állandóan arról akar meggyőzni, hogy még erre is meg arra is szükségünk van. Krisztus szerint három dolog kell a keresztyén élethez: élelem, bűnbocsánat és a kísértésekkel szembeni védelem.

Nem véletlenül említi Krisztus a mindennapi kenyerünket. A kenyér ugyanis alapvető dolog. Étel nélkül nem tudunk élni. Autó nélkül igen, saját lakás nélkül igen. A kenyér említése olyan szempontból is fontos, hogy egyszerű és szerény életmódra tanít. Nem kell ötféle étel ahhoz, hogy életben maradjunk, de valamennyi táplálékra szükségünk van. Ahhoz azonban, hogy kenyerünk legyen, a munkahely is fontos. Tehát Krisztus nem kizárólag az eledelre utal, amikor a mindennapi kenyeret említi. Ez a kifejezés összegzi azt, amire valóban szükségünk van, hogy éljünk és Istennek szolgáljunk.

Ebben az imádságban tehát Krisztus arra int, hogy ismerjük fel valós szükségleteinket. Ne az alapján döntsük el, fontos-e valami, ami a szomszédnak is van. Krisztus arra is tanít, bízzunk menynyei Atyánkban, hogy Ő gondoskodni fog a mi valós fizikai szükségleteinkről. Tehát jöjjünk bátran Őelé, mert Ő törődik a mi testünkkel. Olyannyira, hogy meg is váltotta azt. Krisztus arra is tanít ebben az imádságban, hogy elégedjünk meg a mai nap áldásaival. Az ember szereti előre bebiztosítani magát. Nem szabad elfelejtenünk azonban, hogy folyamatosan Isten kezében vagyunk. A megtakarított pénzünk nem biztosíték számunkra. Még ha nagy is a fizetésünk és sok pénzünk van a bankban, a mindennapi kenyerünkért az Úrhoz kell jönnünk. Nem mondhatjuk, nekünk annyi van, hogy a következő tíz évre elégséges, tehát addig nem fogunk ezért imádkozni. Isten az, aki meg tudja tartani egészségünket, hogy dolgozni tudjunk. Ő az, aki meg tudja tartani a munkahelyünket. Teljesen az Ő kezében vagyunk.

Rá tudjuk bízni az Úrra az életünket ebből a szempontból is? Megelégszünk azzal, hogy van ételünk és ruházatunk? Mekkorák az igényeink? Szoktunk-e imádkozni az Úrhoz erőért, hogy dolgozhassunk és tartsa meg munkahelyünket? Gondolunk-e mások szükségleteire? Gondoskodunk-e testvéreinkről? Észrevesszük-e, hogy mennyi extra dologgal rendelkezünk, ami nélkül tudnánk élni? Esetleg van-e ná-

lunk valami, amit nem használunk, s amiben mások hiányt szenvednek? Bárcsak megtanulnánk felismerni, mire van valóban szükségünk és tudnánk ezekben az Úrra hagyatkozni!

A fizikai szükségleteink mellett vannak lelki szükségeink is. Legnagyobb az, hogy bűneinkre bocsánatot nyerjünk. A bűneset előtt az embernek erre nem volt szüksége. Amikor azonban vétkeztünk Isten ellen, már nem lehetünk meg az Ő bocsánata nélkül. Ez a bocsánat kétféleképpen történik a bűnös ember életében. Először akkor, amikor megtér és megigazul a szent Isten előtt a Jézus Krisztusba vetett hit alapján. Ezáltal Isten megbocsátja minden múltbeli, jelenbeli és jövőbeli bűnünket. Erről az eseményről mondja a zsoltáros: „...Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen." (Zsolt 32)

A megigazulással azonban nincs teljesen lezárva a bűn kérdése. Sajnos, keresztyénekként is vétkezünk, mert még együtt élünk az óemberünkkel. De miért kell bűneinket nap mint nap az Úr elé vinni, ha Ő már mindezt megbocsátotta? Mert eltávolít Istentől. Emiatt elveszítjük az Úr közelségét és hitünk, üdvösségünk bizonyosságát. A következményéről beszél Ézsaiás próféta is, amikor a következőket írja: „Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna. Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott." (59,1-2) A meg nem vallott bűn elveszi lelki békességünket, lelki szemeinket meghomályosítja, Istent egy távoli és idegen Istenné teszi, és a keresztyén életet élvezhetetlenné változtatja.

Isten megígérte, hogy ha bűneinket megbánjuk, megbocsátja azokat (1Jn 1,9). Nem azért, hogy nyugodtan vétkezzünk, hanem azért, hogy ne vétkezzünk. „...ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek" – folytatja János apostol az Ő érvelését (1Jn 2,1). Isten előre biztosít bennünket az Ő megbocsátásáról. Szeretné, ha tudnánk, bármilyen mélyre is süllyednénk, bármilyen súlyos bűnöket követnénk el, Ő mindig tárt karokkal vár, ha bűneinket bánjuk, és kész keblére ölelni bennünket, ahogyan a tékozló fiúval tett az ő édesapja. Tudod, hogy mindennapi szükséged, hogy Istennel elrendezd bűneidet? Azt gondolod, van olyan nap, amikor ne vétkeznél a szent Isten ellen? Tégy meg mindent, hogy ne válasszanak el mennyei Atyádtól! Isten kész megbocsátani bűneidet a Krisztus áldozatáért. Vigyázz, ne várd el, hogy Isten megbocsásson neked, ha te nem bocsátasz meg másoknak! Ahogyan neked szükséged van a bocsánatra, úgy másoknak is. A te megbocsátásodra is. Ne tagadd meg ezt embertársaidtól!

Az ötödik kérés a már elkövetett vétkeinkkel kapcsolatos, a hatodik a még el nem követett bűneinket érinti. Miután bocsánatot kértünk az Úrtól, azt a vágyunkat is kifejezzük, hogy nem szeretnénk újból vétkezni. Az Úr bocsánata nem a további vétkezésre buzdít fel tehát, hanem arra, hogy elkerüljük. Sokszor hallottam, ahogyan világiak elmarasztalóan nyilatkoztak azokról a vallásos emberekről, akik vasárnap megbánták bűneiket, de azután folytatták bűnös életmódjukat. Ez helytelen. A kegyes ember utálja és őszintén bánja a bűnt és nem szeretné újból elkövetni. Ugyanakkor azt is tudja, hogy a hajlam benne van. Ezért kéri Isten kegyelmét, hogy a kísértések idején erősítse meg őt, ne vétkezzen újból.

A „ne vígy minket kisértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól" kérésnek tehát a következő az értelme: őrizz meg Atyám, hogy ne tévelyedjek olyan ösvényre, ahol az Ördög könnyen tőrbe csalhat, de ha mégis, kérlek, őrizz meg az elbukástól!

Az ima így fejeződik be: azért kérjük mindezt Tőled, „mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké". Neked van hatalmad, hogy kimunkáld bennünk az irántad való őszinte félelmet és imádatot. Van arra hatalmad, hogy országodat növeld és akaratodat megvalósítsad életünkben. Arra is van hatalmad, hogy mind fizikai, mind pedig lelki szükségeinkre gondot viselj, vagyis Nálad van minden forrásunk, a testi szükségeink forrása, de a bűneink bocsánata és a bűntől való védelem is. Mivel Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, ezért kérjük mindezeket Tőled, hogy add meg nekünk. Nem akarjuk elrabolni dicsőségedet magunknak. Kérésünkkel is arról teszünk bizonyságot, hogy Nálad van a hatalom, nem nálunk. Ha fizikai szükségeinket kielégíted, ha megbocsátasz nekünk, és ha megőrzöl az eleséstől, azt szeretnénk, hogy mindezekért Tied legyen a dicsőség örökké.

Ha tényleg hisszük, hogy az Úré a hatalom, az ország, van okunk félni, bizonytalankodni? Nincs. Isten adja, hogy meglássuk mily, nagy és szent a mi Istenünk, aki Atyánkká lett a Krisztus által! Adja az Úr, hogy egyre jobban tudjunk élni az imádság eszközével, hogy egyre nagyobb dicsőséget szerezzünk Istenünk nevének! Ámen.

Jól célzott imádságok

John P. Sartelle

„Intelek azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberekért, királyokért és minden méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel." (1Tim 2,1-2)

Ezek a szavak első olvasásra általánosnak és enyhének tűnnek. Pál korában viszont erőteljesek voltak, és stratégiai szempontból előtérbe helyezték a gyülekezeti imádkozást. Az első vers nagyon fontos lehetett Pál számára, hisz azzal kezdi, hogy „mindenekelőtt". Azt is mondja, hogy „intelek", ezzel próbálja az olvasókat tettre bírni. Ez több volt, mint egy bölcs üzenet vagy egy egyszerű tanács. Kétséges, hogy az efézusi keresztyének indíttatást éreztek volna a római császárért imádkozni, ezért is volt Pál intése annyira erős. Ezzel a kijelentésével azt mondta: „Szélesítsétek ki látókörötöket, imádkozzatok minden emberért… még a császárért is." Miért imádkoznának gonosz királyokért, akik Krisztus királysága ellen esküdtek fel? Mégis, Pál arra szólítja fel őket, hogy imádkozzanak a világi vezetőkért, hogy „csendes és nyugodalmas életet éljünk" (2. v.). Ne értsük félre ezt az igeverset. A célja nem az ott élő keresztyének személyes békéje volt. Az a bizonyos „mi" a mondatban az egyházat jelöli. Pál azért buzdította az egyházat a világi vezetőkért való imádkozásra, hogy az egyháznak ne kelljen állandó rendbontástól és pusztító üldöztetéstől tartania. Ez a parancs ma is fokozottan érvényes, hisz a kormány egyre ellenségesebb a keresztyénséggel szemben.

Pál Isten országának érdekében intette arra a testvéreket, hogy imádkozzanak vezetőikért és másokért. Pál nem azt mondta nekik, hogy saját érdekeiket keressék az imádkozásban, hanem azt, hogy: „Imáitokban Isten országáért való könyörgés legyen az első helyen." A legtöbb keresztyén imáiban a saját jólétét célozza meg. Ezen a héten imádságaink elsősorban Isten országára és egyházára vonatkoztak?

Néhány évvel ezelőtt a Szentlélek meggyőzött afelől, hogy az imádságaimban Isten színe előtt helytelen prioritást állítottam fel. Amikor megvizsgáltam imáimat, világossá vált előttem, mennyire magam körül forogtam. Jézus azt mondja, hogy életünk minden területén „keressétek előbb Isten országát" (Mt 6,33).

Fel kellett tennem magamnak a kérdést: Imádságaimban keresem-e Isten országának és ügyének előrehaladását? Ennek az önvizsgálatnak az eredményeképpen imáim szerkezete és prioritásai megváltoztak.

Kell-e imádkoznunk családunk fizikai és anyagi jólétéért? Természetesen kell. Pál viszont arról beszél Timóteusnak, hogy: Az imakéréseid között első legyen az Isten országának növekedése. Bővíts imádságaidat annyira, hogy még a császárért is imádkozz az egyház érdekében. Pál azzal támasztotta alá ezt a kérését, hogy Isten „azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön" (1Tim 2,3-4). Következtetésképpen, ha Isten akarata szerint imádkozunk, akkor a körülöttünk élő emberek megtéréséért is imádkozunk. Megcélozzuk imáinkban a Krisztus nélkül élő felebarátainkat? Minden igazi evangelizálás kitartó imádkozással kezdődik.

Dr. Leon Morris, a XX. század egyik legjelentősebb Újszövetség-kutatója írta: „A keresztyének evangelizálása nem ártalmatlan és kellemes időtöltés. Félelmetes harcba kezdenek, ami örök érvényű

dolgokról szól. Amikor evangelizálunk, akkor tusakodunk „fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6,12).

Pár évvel ezelőtt az egyik gyülekezeti tag odajött hozzám, aggódott egy barátjáért, aki súlyos rákbeteg. Azt mondta nekem: Szörnyen érzem magam. Amikor a barátom elmondta, hogy rákja van, sírtam. Nem akarom, hogy meghaljon. De nem csak ezért érzem magam szörnyen. Csak akkor kezdtem el az örök életéért aggódni, amikor felfedezték nála ezt a súlyos betegséget. Évek óta tartott a barátságunk, és tudtam, hogy nem keresztyén. Mindig azt mondta, hogy agnosztikus[1]. Mindaz idő alatt nem igazán imádkoztam a megtéréséért. Nem aggódtam érte, holott tudtam, hogy sokkal nagyobb baj van vele, mint egy rák vagy bármilyen betegség.

Tudod, mi volt a baj azzal a keresztyénnel? Ugyanaz, ami veled és velem, amikor látjuk, hogy egy barátunk sorvadozik lelkileg, és ez nem aggaszt minket. A baj a saját lelkiállapotunkkal van. Az anglikán John R. Stott ezt így fogalmazta meg: „Semmi sem fogja be jobban a szánkat, zárja le ajkainkat, köti meg nyelvünket, mint a saját lelkünk megtapasztalásainak szegénysége.”

Néhányan küszködünk azzal, hogy szavakba öntve átadjuk az örömhírt szomszédainknak, kollégáinknak. Azt mondjuk, nincs ilyen ajándékunk. De arra nincs semmi kifogásunk, hogy ne is imádkozzunk elveszett helyzetben lévő felebarátainkért. Ezt bármelyik keresztyén megteheti.

Sok keresztyén és gyülekezet imádkozik, viszont imáikban nem célozzák meg Isten országának előrehaladását, növekedését. A te imádságaid jól célzottak?

Engedélyezett fordítás a Tabletalk 2009. májusi számából, fordította: Szabó Erika

1. Az agnoszticizmus (a görög agnosztosz 'megismerhetetlen' szóból) egy olyan filozófiai ismeretelméleti nézet, amely szerint a valóság végső dolgait, Isten létezését nem tudjuk megismerni, és e nélkül a tudás nélkül kell élnünk a világban.

Imádkozzunk a MISSZIÓS MUNKÁÉRT!

Dr. Arthur Miskin

John Piper a következőket írta az imádság és a missziók kapcsolatáról: „Mindaddig nem tudjuk mire is való az imádság, amíg nem ébredünk tudatára, hogy az élet harc.” Majd így folytatja: „Az élet harc. Persze sokkal több is ennél, de mindig harc.” Az élet Pál apostol számára harcokkal teli volt. A következőképpen ír erről a 2Tim 4,7-ben: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.” Timóteust pedig így bátorítja az 1Tim 6, 12-ben: „Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, a melyre hívattattál...” Azok a fegyverek, amelyeket ezekben a harcokban használunk, nem tartoznak az emberi fegyverek tárházába, mivel nem test és vér ellen harcolunk, hanem „a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.”

A harc, amelyben részt veszünk egy élet-halál harc a lelkek üdvösségéért. Ez pedig különösen erős azokon a frontokon, ahol az Úr hadseregének katonái az evangelizáció és a misszió által harcolnak az ellenség ellen, mivel ezáltal mélyen behatolnak az ellenséges területre. Rengeteg lelket tartanak ott foglyul a bűn, hitetlenség, babonaság és bálványimádás sötétségében. A Biblia azt tanítja, hogy ha az erős ember felfegyverkezve őrzi a házat, akkor az ő javai mindaddig biztonságban vannak, amíg az ellenség be nem férkőzik a területére, hogy kiszabadítsa a foglyait. Amint erre sor kerül, az erős ember nagyon izgatott lesz, akár egy ordító oroszlán, és minden tőle telhetőt elkövet majd, hogy a foglyait továbbra is magánál tartsa. Ebben sikeres is lenne, hogyha valaki, aki nála sokkal hatalmasabb, nem jönne és le nem győzné (Lk 11,21-22). Ez a valaki pedig nem más, mint az Úr Jézus Krisztus. Ő aratott győzelmet az Ördög és az ő serege felett, „őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtok” az Ő keresztje által (Kol 2,15). Miután legyőzte a bűnt, a halált és azt, „akinek hatalma van a halálon” (Zsid 2,14), a mi feltámadott Urunk olyan magas pozícióba emeltetett fel, amely felül van „minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következendőben is” (Ef 1,21). Erről a magas helyről kormányoz, mint az Úr seregeinek fővezére.

Olyan keresztyénekként, akik részt veszünk az evangelizációban és a missziós munkában, fel kell ismernünk, hogy az imádság az a létfontosságú kommunikációs csatorna, amelyen keresztül a hadvezér, azaz Jézus Krisztus és a frontvonalon harcoló katonák egymással értekezhetnek. Ebben a tekintetben kiváltképpen a közbenjáró imád-

ság rendkívüli fontosságára szükséges felfigyelnünk. Szoros kapcsolat található ugyanis a missziót végző személy szorult helyzete és a közbenjáró imádság által való megszabadulása között. Ezt Pál apostol elég nyilvánvalóvá teszi, amikor ezeket írja: „felette igen, erőnk felett megterheltettünk, úgy hogy életünk felől is kétségben valánk… (Isten) aki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket: akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani; velünk együtt munkálkodván ti is az érettünk való könyörgésben." (2Kor 1,8-11). Pál mindemellett arról is meg volt győződve, hogy a közbenjárás jelenti a szabadulás útját a harcban megfáradt és bekerített missziós munkások számára, akik ellen az ellenségeik és ellenfeleik szövetkeztek. „Végezetre imádkozzatok értünk atyámfiai… hogy meneküljünk meg az alkalmatlan és gonosz emberektől." (2Thessz 3,1-2)

J. Oswald Sanders, a Kína Belföldi Misszió egykori igazgatója néhány jó tanáccsal szolgál számunkra, hogy miért is szükséges missziós ügyekben teljesen az imádságtól függnünk. Először is azért, mert Isten az egész világ evangelizálására vonatkozó terveit az imádság révén viszi véghez. Ezért tanított minket Jézus arra: kérjük az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába (Mt 9,38). Másodsorban Krisztus testének közösen vagyunk a tagjai és egymásra vagyunk utalva. Sőt azt is mondhatjuk, tartozunk egymásnak azzal, hogy imádkozunk testvéreinkért. Harmadszor, a missziós munka sajátos volta teljességgel szükségessé teszi az imádságot. A frontvonalon levő misszionáriusainknak nem annyira kulturális előítéletekkel és babonákkal kell szembeszállniuk, hanem e világ fejedelmével és seregeivel kell közelharcot vívniuk. Ehhez a harchoz pedig – mint azt már ezelőtt is hangsúlyoztuk – lelki fegyverekre van szükség a lelki ellenségek legyőzéséhez; és az imádság egyike azon eszközöknek, amelyeket Isten kirendelt erre a célra (Ef 6,12.18). Negyedszer pedig a misszionárius nagyon is emberi módon reagál olyan élethelyzetekre, amelyek során magányosságot, a motiváló keresztyén szolgálat és közösség hiányát, extrém időjárási viszonyokat, nyelvbeli korlátokat kell megtapasztalnia. Ezek miatt kétszerte inkább szükség van a barátok imádságára. Végül pedig a misszionáriusok mindig kisebbségben vannak, és sokszor teljesen megterheli őket az elvégzendő feladat. Józsué és a hadserege a síkságon harcban álltak az amálekitákkal. A felettük levő hegyen állt Mózes Áronnal és Húrral. Mózes közbenjárói szerepet töltött be, amelynek a felemelt pálca volt a szimbóluma. Habár messze volt helyileg a csata helyszínétől, mégis az ő imádsága irányította a csata kimenetelét (2Móz 17,8-13).

William Cowper így foglalta össze négy sorban a történetet:

Amikor Mózes a karjait kitárva állt,
Akkor győzelemre a zsidó had állt.
De mikor karjai fáradtan lehanyatlottak,
Az Amálekiták előnyhöz jutottak.

A győzelem kulcsát ismerte ez a három nyolcvanas éveiben járó ember. Hát nem hatalmas bátorítás ez az idősebb hívőknek, akik már nem tudnának a frontvonalban harcolni? Nem a karok, hanem az imádság fegyvertelen kezei irányították a csata kimenetelét. Hogyha nagyon sokat imádkozunk egyvalaki vagy egy család életéért, egy helyzetért, akkor a vesztésre álló csata győzelemre fordulhat.

Hogyan lássunk hozzá a missziókért való közbenjárás feladatának, hogy a legtöbbet hozzuk ki belőle?

- Jelöljünk ki nagy elszántsággal rendszeres időt a közbenjáró imádságra.
- Kérjük az Urat, hogy vezessen minket egy bizonyos missziós területre, majd gyűjtsünk össze annyi információt ezzel a munkával kapcsolatban, amennyit csak lehet.
- Próbáljunk személyes kapcsolatba kerülni egy misszionáriussal, akit azután imádságban hordozhatunk. A rendszeres kommunikáció szintén sokat segít az imakérésekkel kapcsolatban.
- Keressünk szakirodalmat arra a helyre vonatkozóan, amelyért imádkozni szeretnénk.
- Készítsünk egy imalistát, amelyben feljegyezzük a misszionáriusok neveit, illetve a munkásságukkal kapcsolatos információkat.
- Ne csüggedjünk el, hogyha az eredmények jelentéktelennek tűnnek. Ez csak azt a célt szolgálja, hogy még buzgóbban imádkozzunk.
- Legyünk nyitottak arra, hogy Isten személyre szabottan is helyez a szívünkre terheket.

Mivel imádkoztatok –
Isten megérintette a fáradt testünket az Ő erejével,
És erőt adott számunkra számos kimerítő munkához,
Amelyekben lehet elbuktunk volna, hogyha, ti,
A mi közbenjáróink nem lettetek volna hűségesek.

Charles B. Bowser

Engedélyezett fordítás a The Banner of Sovereign Grace Truth 2007/5-6. számából, fordította: Szegedi Anikó

Hogyan imádkozzunk globális ébredésért?

ERROL HULSE

Négy fontos alapelvet kell figyelembe vennünk, amikor globális lelki ébredésért imádkozunk.

Az ébredés valósága

Először szükséges hinnünk abban, hogy az ébredés egy valóságos dolog. Ez pedig akkor lehetséges, hogyha olvassuk a Szentírást és az ébredés témájával foglalkozó könyveket. Az ébredések Isten legdicsőségesebb munkái a földön. Sokan küszködnek nehéz körülmények között: rosszallással, lelki közömbösséggel, sötétséggel és olykor még üldözéssel is szembe kell nézniük. Ezért hajlamosak úgy gondolni az ébredésekre, hogy azok a letűnt korok csodálatos eseményei, de manapság annyira valószínűtlenek, hogy nem is kell foglalkoznunk velük. Ez súlyos tévedés. Pünkösd napjától kezdve elmondható, hogy az egyház fennmaradása nagyrészt annak köszönhető, hogy bizonyos időkben a Szentlélek hatalmas kiáradása csodálatos munkát végzett az emberek között. Példa erre Dél-Korea, vagy a ma Észak-Koreának nevezett országban 1907-ben meginduló ébredési hullám. Ennek az ébredésnek egyre kiterjedtebb és pozitívabb hatása pedig mind a mai napig tart. Dél-Afrikának is megvan a maga ébredési története. Egy másik pedig, amely az egész Egyesült Államokra kiterjedt, egy 1858-as new york-i bibliaórára vezethető vissza. Mindig inspiráló hatással van rám, amikor Isten útjairól elmélkedem a Szentlélek eme csodálatos kiáradásában. Szükséges gyűjtenünk, megbecsülnünk és folyamatosan használnunk olyan könyveket, amelyek lejegyzik az ébredéseket és foglalkoznak hatásukkal. Ezek lehetnek kisebb terjedelmű könyvek, amelyek a történelem egy nagyobb időszakát ölelik fel, mint például R.E. Davies *Kitöltök az Én Lelkemből* (1992) című műve, vagy olyan részletező alkotások, mint a hét részből álló *Az 1857-es ulsteri ébredés története* (2006). Még akik a nagybritanniai lelki hanyatlás miatt aggódnak, azok sem tagadhatják, hogy az általános helyzet sokkalta roszszabb volt a 18. sz-i Nagy ébredést megelőzően az 1730-as években.

A nemzetek helyzete

Másodszor tanulmányoznunk kell a nemzetek helyzetét. Ezt az *Operation World* imanaptár (amely 122 ország lelki helyzetét írja le, és imatémákat ajánl) segítségével könnyen megtehetjük. Amikor globális ébredésért imádkozom, akkor az Egyesült Államokkal kezdem a sort, mivel ez a nemzet küldi ki a legtöbb misszionáriust. Úgy gondolom, minél több információval rendelkezünk a nemzetekről, ahol missziói munka folyik, az serkentheti az értük és a bennük munkálkodó misszionáriusokért való imádságot.

Ha az Egyesült Államokban bekövetkezik egy ébredési hullám, akkor az az egész világon hatással lehet a nemzetekre. Rendszeresen imádkozom mind az ötven tagállamért az USÁ-ban. Azután imádkozom azért az ötven államért, amelyek Kanadától délre találhatók: Mexikóért, a közép-amerikai nemzetekért, amilyen Honduras is, a dél-amerikai nemzetekért, és a Karib-térségben található szigetek nemzeteiért. Ezután azért az ötven államért imádkozom, amelyek Európát alkotják. Ó, a lelki sötétségnek milyen mélységes vermében leledzik legtöbbjük! De Például Románia tapasztalt már meg ébredést, ezért ott látható a különbség. A sort folytatva, az afrikai kontinens következik nagyjából ötven állammal. Némelyikben ezek közül csodálatos evangelizációs munka folyik, ám az északiak közül számos az iszlám fogságában él. Ázsiában és tőle keletre pedig nyolcvan nagy és kicsiny nemzet található Indiával és Kínával, amelyek hatalmas méreteikkel sokféle embercsoportot olvasztanak magukba.

A Szentírás ígéretei

Harmadszor hivatkozhatunk a Szentírásban található ígéretekre, mint a Zsolt 110,1; Zsolt 72; Ézs 49,1-6; Mik 4,1-4; Hab 2,14 és Zak 8,20-23.

Az angol puritánok közül sokan hittek abban, hogy Isten országa addig fog növekedni, amíg be nem következik egy egyetemes felvirágzás. Úgy utaltak erre az időszakra, mint „az utolsó napok dicsőségére". Ennek a megközelítésnek egyik példáját John G. Lorimer *Bátorítások a Szentírás ígéretei és próféciái alapján* című írásában találhatjuk. Lorimer a következőket írja: „Isten Igéje bővölködik nyílt vagy burkolt célzásokban, kijelentésekben, következetésekben, illetve ígéretekben és próféciákban arra vonatkozóan, hogy eljön majd az egyetemes ébredés ideje." Hitt abban, hogy „az evangélium terjedését hátráltató áthidalhatatlan akadályok hirtelen eltűnnek majd" – nem fokozatosan – „hogy annál inkább megmutassa karjának erejét, és hogy még feltűnőbben vonja magára az emberek figyelmét, ezért akkor sújt majd le az ellenségre, amikor a saját népe sem számít rá."

Az ébredés utáni vágyakozásunkat és az érte való imádságunkat fokozza, ha naponta szembesülünk szomszédaink között azzal, hogy a Szentlélek munkálkodására van szükség.

Ne adjatok Neki nyugalmat – Felhívás az ébredésért való imádságra című könyvemben lejegyzem azon igéknek a rövid összefoglalását, amelyek a globális ébredésért való imádkozásra sarkallnak minket, de leginkább az Ézs 62,6-7 feltárására törekszem, amely különösen is inti a hívőket, hogy ne nyugodjanak, és legyenek kitartóak a könyörgésben, amíg Isten az ügyét az egész földön dicsőítés tárgyává nem teszi. A Róm 11,17-24 alapelveinek figyelembevételével kezdem, nevezetesen, hogy a pogányok beoltatnak az olajfába és a gyökér táplálja őket – majd Sion jövőbeni dicsőségével folytatom, ahogyan arról Ézsaiás beszámol az 59, 20 verstől kezdődően. Ezt a textust idézi Pál a Róm 11,26-ban. Az ígéret úgy hangzik, hogy az Úr folytatni fogja a munkáját, mint „egy sebes folyóvíz, a melyet az Úr szele hajt." Eljön a Szabadító Sionnak, mert szövetséget kötött az Ő népével, hogy elveszi bűneiket. Pál ezt az igeszakaszt a Messiásra és a zsidó nép megtérésére vonatkoztatja (Róm 11,26-27). Ezután az Úr dicsősége rárágyog a nemzetekre, amelyek mindaddig hatalmas sötétségben tengődtek. Az Ézs 60,1-3; 22 szerint: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a néked feltámadt fényességhez… A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar megteszem ezt."

Saját környezetünk

Negyedszer pedig szükséges evangelizálnunk a saját környezetünkben. A Szentlélek újjáteremtő munkájának szükségességét és valóságos voltát csak akkor tudjuk igazán értékelni, hogyha kapcsolatban állunk a szomszédainkkal és a környezetünkben élőkkel. Isten céljai az evangélium hirdetése által valósulnak meg. Az ébredés utáni vágyakozásunkat és az érte való imádságunkat fokozza, ha naponta szembesülünk azzal, hogy a Szentlélek munkálkodására van szükség, mert az meggyőzi a világot bűn, igazság és ítélet dolgában (Jn 16,7-11).

Reményteli hangú zárásként gondolkozzunk el ezen a tényen: „a következő lelki ébredés talán teljesen más lesz, mint minden eddigi… A Szentlélek abszolút szabadsággal rendelkezik és cselekszik… Az Úr Jézus bármikor és bármilyen körülmények között kiárasztatja a Lelkét. Bizonyosak lehetünk abban, semmi sem akadályozhatja meg Istent céljának megvalósításában, ha Ő úgy dönt, hogy elhozza egy rendkívüli megújulás időszakát. Hogyan is akadályozhatná bármi itt a földön a Szentlélek kiáradását? Bármikor, bármilyen mértékben, bármely egyházra a szuverén Isten elküldheti a Lelkének záporát az Ő nagyobb dicsőségére, a mi nagyobb örömünkre és a nemzetek üdvösségére." (Raymond C. Ortland, *Az Istentől jövő ébredés)*

Engedélyezett fordítás a The Banner of Sovereign Grace Truth 2007/5-6. számából, fordította: Szegedi Anikó

Lőrinc Bertalan

„És te, Belsazár, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha mindezt tudtad. Sőt felemelkedtél az egek Ura ellen, és az Ő házának edényeit elődbe hoztad, és te és a te főembereid, a te feleségeid és a te ágyasaid bort ittak azokból; és az ezüst- és arany- érc-, vas-, fa-, és kőisteneket dicséred, akik nem látnak, sem nem hallanak, sem nem értenek; *az Istent pedig, a kinek kezében van a te lelked, és előtte minden te utad, nem dicsőítetted.*" (Dán 5,22-23)

A mai világban nagyon kevés gyereket lehet számon kérni azért, mert nem dicsőíti az egek Urát – Akit szüleik megismertek, Aki előtt megalázkodtak, és Akit dicsőítettek. Mint ahogy Dániel számon kéri Belsazár királyt, mert elmulasztotta dicsőíteni azt az Urat, akit apja, Nabukodonozor király keserves megaláztatás által ismert fel. Kedves Szülők, titeket szeretnélek itt az elején megkérdezni: Gyermekeitek látják-e az életeteken, hogy dicsőíteniük kell az egek Urát, mert ti is azt teszitek? Magatok felismertétek-e azt, hogy az Úr uralkodik mindenek felett, vagy vártok egy megaláztatásra, ami nagyon keserves lehet (betegség, munkahely elvesztése, karrier félbeszakadása, emberek előtti megaláztatás stb.)? Ha még nem ismered az Urat, keresd Őt, mielőtt Ő látogatna meg téged, és megmutatja neked, hogy Ő az Úr.

Isten itt ítéletet közöl Belsazárral, ami már visszafordíthatatlan és jóvátehetetlen. Belsazár megmérettetett és híjával találtatott. Az ő veszte igen közel volt. Az igazság az, hogy lett volna még lehetősége a megtérésre ha akarta volna, mert amíg az ember él, addig megteheti, ahogy a Jézussal együtt megfeszített lator is a kereszten. Belsazárnak azonban nem ez volt az első és legfontosabb, így még azon az éjszakán megölték. Kedves Barátom, aki olvasod ezt a cikket, vajon ha most lenne itt a te megmérettetésednek ideje, nem azt a tényt lehetne rólad is megállapítani, mint erről a királyról: „Te nem dicsőítetted." Ez egy nagyon súlyos vád, mert azt mulasztottad el, ami az ember legfőbb célja kellene, hogy legyen egész életében. A Westminsteri kiskáté első kérdés-feleletében nagyon jól meg van fogalmazva: „Mi az ember életének fő célja? – Az ember életének fő célja az, hogy Istent dicsőítse, és Őbenne örökké gyönyörködjön." Ezért súlyos a következménye is e feladat elmulasztásának.

1. Senki sem tehetné meg ezen a világon, hogy az Istent ne dicsőítse. Istent és az Ő nagyságát nem csak szüleink példájából ismerhetjük meg, hanem, ahogy zsoltáros mondja: „Az egek beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat." (Zsolt 19,2) Pál pedig így tesz erről bizonyságot: „Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy hogy ők menthetetlenek." (Róm 1,20) Így te menthetetlen vagy kedves Barátom. Mire használod a szemed amikor a természetben vagy a szabadban jársz, amikor az égre nézel, hogy nem indulsz fel Őt dicsőíteni, látván az Ő keze munkáját? Nem olyan rég hallottam a fényszennyezésről, ami a nagyvárosokban észlelhető: esténként már alig látni a csillagos eget, ha az ember felnéz az égre. Ha olyan nagyvárosban élsz, ahol a csillagos eget már nem is látod világosan, a Nap és a Hold azonban tisztán látható. A zsoltáros így ír a Napról: „Kijövetele az ég egyik szélétől s forgása a másik széléig; és nincs semmi, ami elrejtőzhetnék hevétől." (Zsolt 19,7) Ez szintén az Isten kezeinek munkája. Az Ő nagyságát felismerhetnéd, ha kicsit elgondolkodnál azokon a dolgokon, amit látsz. Az ítélet napján nem lesz mentséged, ha ma ezt nem teszed meg.

2. Belsazárnál azt is megfigyelhetjük, hogy ő sok mindent dicsőített, csak az egek Urát nem.

Dicsőítette önmagát, nem alázta meg szívét az Úr előtt, és felemelte magát az egek Ura ellen. Amikor Istent figyelmen kívül hagyva éljük életünket, a saját kívánságunk és kedvünk szerint járunk, élünk, magunkat a Teremtőnk fölé emeljük. Amikor magunk körül forgunk, csak a saját jólétünket keressük aztán az ő áldásait: az életet, egészséget, a munkánk gyümölcseit hálátlanul csak magunkra fordítjuk, ez nem más, mint önimádat, öndicsőítés. Ennél még gonoszabb dolog, amit Belsazárnál megfigyelhetünk, amikor az Úr templomának edényeit közhasználatra bocsátotta: ő rendelkezett az Isten dolgai felett. Ezt a

bűnt ma is elköveti sok nem keresztyén ember. Magukhoz ragadják az Úr szent vacsoráját és a keresztséget anélkül, hogy bűnbánatot tartanának, és elfogadnák azt, hogy Krisztus váltságára van szükségük. Hasonlóképpen ragadják magukhoz és rendelkeznek saját kedvük szerint az Úr szent napjával, amit Isten arra rendelt, hogy megszűnjünk minden munkáinktól és megszenteljük azt, és különösképpen foglalkozzunk Istennel. Ők ezen a napon dolgoznak, szórakoznak, kedvteléseiket űzik. Azaz más isteneket dicsőítenek, mint Belsazar király: „az ezüst- és arany-, érc-, vas-, fa-, és kőistent dicséred". Ahogy Pál is mondja a Róma 1,23-ban: „És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó emberek és madarak és csúszó-mászó állatoknak képmásával." Te vajon nem ezt teszed? Mindent dicsőítesz, csak Őt nem, aki valóban méltó rá.

3. De te mit tehetsz, hogy téged ne érjen ilyen vád? Dicsőítened kell, de hogyan? Vigyázz, hogy ne ess abba a hibába, mint azok, akik a kommunizmus megszűnése után elkezdtek templomba járni. Elkezdték megtérés nélkül az Istent dicsőíteni. Figyelmen kívül hagyták Isten szavát, amikor azt mondja: „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem." (Zsolt 50,23) Ők berohantak a templomba és úgy gondolták, hogy már dicsőítik is az Istent. A dicsőítés ott kezdődik, amikor az ember megalázza magát az Úr előtt. Ezt nem tette Belsazár, amit Dániel a szemére vetett: „És te Belsazár, az ő fia, nem aláztad meg a szívedet, noha mind ezt tudtad". Meg kell alázkodni és elismerni Őt, mint Nabukodonozor tette: „A felséges Isten uralkodik az emberek országán, és azt helyezteti arra, akit akar." (Dán 5,21) El kell ismerni, hogy felettünk áll, Ő rendelkezik a lelkünkkel, és Előtte van minden utunk. Azután az Ő dicsőítéséhez hálaáldozat is kell. De honnan a hála és miért? Onnan, ha megérted, amit Isten tett: „hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen." (Jn 3,16) Az Isten eme áldozatának megértése és hit által való elfogadása következményeképpen születik meg a hála a szívedben. Kimondhatatlan hála tölti el szívedet. Áldozatot pedig már nem kell keresned, mert kész leszel önmagadat, egész életedet feláldozni. Jézus ezt mondta tanítványainak: „Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek; és legyetek nékem tanítványaim." (Jn 15,8) Pál pedig úgy beszél az odaszánt életről, mint áldozatról: „Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket, élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket." (Róm 12,1) Ezt az áldozatot látva Isten nem fog azzal vádolni, hogy te nem dicsőítetted Őt.

AKKOR MIÉRT NEM IMÁDKOZUNK?

Az embernek valaha megadatott legnagyobb kiváltság az imádság ereje. …akkor miért nem imádkozunk?

A jog, hogy a világegyetem legnagyobb uralkodójával szóba elegyedjünk. …akkor miért nem imádkozunk?

A hétköznapi ember számára elérhető legnagyobb hatalom az imádság lehetősége. … akkor miért nem imádkozunk?

Isten szívének legnagyobb vágya, hogy beszélhessen gyermekeivel. …akkor miért nem imádkozunk?

Semmi sem lehetetlen azoknak, akik imádkoznak. …akkor miért nem imádkozunk?

Soha senki nem esett el, vagy akadt el, aki átadta magát az imádságnak… …akkor miért nem imádkozunk?

Minden bűne megbocsáttatik, minden foltja lemosatik, minden vétke eltöröltetik annak, aki imádkozik… …akkor miért nem imádkozunk?

A Pokol eltávolodik, az Ördög elfut attól, aki imádkozik… …akkor miért nem imádkozunk?

Felszenteltetünk, a hegyek elmozdulnak, a völgyek kiegyenesíttetnek, a folyók átgázolhatóvá válnak, az elérhetetlenből elérhető, a lehetetlenből lehetséges lesz, az álmok valóra válnak annak, aki imádkozik… …akkor miért nem imádkozunk?

Jézus azt mondta, az embernek mindig imádkoznia kell… …akkor miért nem imádkozunk?

Pál arra bátorított, hogy szüntelenül imádkozzunk… …akkor miért nem imádkozunk?

A Menny gazdagsága feltárulkozik annak, aki az Ő nevében könyörög… …akkor miért nem imádkozunk?

Bárki imádkozhat, az idős, a fiatal, a gazdag, a szegény, az erős, a gyenge, a gyermek, a felnőtt, a bűnös, a fogoly, bármely nemzetből, bármely nyelven mind imádkozhat… …akkor miért nem imádkozunk?

Az E-mail Ministry alapján fordította és átdolgozta: André Viktóra

Életem csak kegyelem, önérdemem nincs

Kacsó Melinda

Hiszem, hogy Isten a világmindenség Ura és Királya, hiszem, hogy Neki van egy örökkévaló terve, és ebben az örökkévaló tervében az én életem is benne volt (van). Áldom Istent, hogy születésem előtt ismert, hogy kiválasztott, és az életem egy adott pontján megbékéltetett Magával.

Visszatekintve az életemre, azt látom, hogy végig az isteni kegyelem és gondviselés kísérte lépteimet, még akkor is, amikor nem ismertem Őt, nem törődtem az Ő útjával, keresztyénként pedig még inkább ezt tapasztalom.

A megtérésem egy jól körülhatárolható esemény volt, de Isten már előtte alaposan készítette az utat. Vallásos családban nőttem fel: a szüleim templomba vittek, vallásórára küldtek, keresztyén olvasmányokat vásároltak. Mivel a falunkban egymást követően két hívő lelkész is szolgált, már gyerekkoromban hallhattam az evangéliumot. A megtérésnek valami ilyesféle képzete alakult ki bennem: ez nem más, mint az Istenhez való odafordulás, elfordulás a világtól és a bűntől. Megértettem, hogy Isten akaratát kell keresnem az életemben, követnem kell azokat az útmutatásokat, amelyeket Isten ad a Szentírásban. Egyre inkább azt láttam, hogy jónak kell lennem ahhoz, hogy az Ő tetszését elnyerjem. Hallva ezeket a tanításokat, elhatároztam, hogy én is Isten útján akarok járni. Megpróbáltam jó lenni, betartani a Szentírás útmutatásait. Mivel nem voltam egy kicsapongó, lázadó tinédzser, nem is volt annyira nehéz jónak lenni.

Időközben elkerültem Székelyudvarhelyre, középiskolába. Itt próbáltam folytatni a keresztyén életemet. A bentlakásban szembesülnöm kellett a vallásos életvitelemből fakadó lenéző véleményekkel, ami nagyon bántott és megterhelt. Egyszóval a 'keresztyén' életem nem működött jól. Én próbáltam a saját erőmből jó lenni, betartani Isten törvényeit, de az életem mégis üres és céltalan volt. A keresztyén élet nagy tehernek tűnt, mert nem volt élő kapcsolatom a mindenható Istennel. Na, és mit tettem? Feladtam. Nem akartam többet keresztyén lenni, olyan akartam lenni, mint a többi ember. Egy osztálykirándulás alkalmával meg is mutattam, hogy tudok én is olyan lenni, mint ők. Együtt buliztam velük, én is próbáltam élvezni az életet. Örültek, hogy végre hasonlítottam hozzájuk, de azért hecceltek is. Igazából közöttük sem éreztem jól magam, a világi örömök és élvezetek sem hoztak békét a lelkembe. Üresnek és céltalannak éreztem az életet.

Az egyik nyáron a testvérem barátnője mesélt arról, hogy ő keresztyén táborokba szokott járni, Szovátára. Elhívott engem is. Így kerültem a faragókőalji ifjúsági evangelizációs táborba. Első este az áhítaton egy pantomimet mutattak be, amelynek szereplői egy ember meg egy szék volt. A szék aljára az volt írva, hogy bűn. Az ember szeretett volna megszabadulni a bűntől, mert ez nagy teher volt számára, de nem tudott. Kereste a kiutat a tudományok világában, a baráti társaságban, élvezetekben, szórakozásban… Mindenik azzal az ígérettel jött, hogy ő majd megszabadítja ettől az elviselhetetlennek tűnő tehertől, de egyiknek sem sikerült. Már majdnem feladta, amikor jött Krisztus, aki megszabadította a bűn terhétől. Az emberünk fellélegzett, felszabadult öröm töltötte be a lelkét.

Ebben a történetben nagyon magamra ismertem. Isten rádöbbentett, hogy az életemet a bűn terheli meg. Felvillantotta előttem a korábban elkövetett megszámlálhatatlan sok bűnömet, de ugyanakkor megmutatta az Ő csodálatos kegyelmét is, amely erősebb és hatalmasabb bűnös életemnél. Megvallottam Istennek a bűneimet és kértem rá az Ő bocsánatát. Megbizonyosodtam, hogy Isten megbocsátott nekem, megértettem, hogy Krisztus az én bűneimért is kiontotta az Ő drága vérét a kereszten, és így kifizette az értem járó büntetést. Csak könnyes szemmel tudtam csodálni Istennek ezt az értem hozott nagy áldozatát. Csodát tett velem, új életet adott, új célt és új reményt, betöltötte a szívemet örömmel és hálával.

A tábor további napjaiban nyitott szívvel fogadtam a tanításokat, örvendeztem az Úr csodálatos voltának. Azon a nyáron Isten abban a kiváltságban részesített, hogy részt vehettem még a hitmélyítő táborban is. Valósággal szívtam magamba a Róla szóló drága tanításokat. Itt találkozhattam keresztyén fia-

talokkal, akiknek az élete Isten hatalmas munkájáról beszélt.

Ősszel visszatérve Udvarhelyre felkerestem a helyi református-presbiteriánus gyülekezetet, és elkezdtem járni az alkalmakra. Nagyon hálás voltam Istennek ezért a gyülekezetért, ahol az Ő teljes tanácsvégzését hirdették, és igyekeztek a szerint is élni. A testvérek közti őszinte, önzetlen szeretet is nagyon megérintett.

Befejezve a középiskolát, felvetődött a nagy kérdés: hogyan tovább? Igazából mindig gyerekeket akartam tanítani, s ezt abban a pillanatban el is kezdhettem volna, de kissé elhamarkodottan úgy döntöttem, hogy felvételizek Kolozsvárra, az egyetemre, magyar-román szakra. Nem voltam meggyőződve, hogy ez egy jó döntés, s azért imádkoztam, hogy bárcsak ne sikerülne a felvételim. A felvételim azonban sikerült.

Nagyon kemény dió volt az egyetem, főleg az első év. A meggondolatlanságomnak, a hirtelenkedésemnek megvolt a következménye. Az egyetemen szembesülnöm kellett olyan nézetekkel, amelyek hitemmel és meggyőződésemmel teljesen ellentétesek voltak. Azt próbálták belénk sulykolni, hogy nincsenek abszolút értékek, hogy nincs olyan, hogy jó és rossz, minden csak nézőpont kérdése. Lelkileg nagyon megterhelt ez az egész, és nagyon elkeseredtem. Ezekben a nehéz időkben Isten tartott meg az Ő Igéje és a gyülekezet által. Hozzá menekülhettem a harcaim közepette. Igéje által józanságban tartott, a testvéri közösség által bátorított, legyen áldott érte az Ő neve.

Az egyetem befejeztével újra meg kellett harcolnom a hogyan tovább nagy kérdését. Imádkoztam, hogy Ő mutassa meg a helyemet. Isten könyörült rajtam, megajándékozott munkahellyel (tanítónőként kezdtem el dolgozni Erdőszentgyörgyön), gyülekezettel.

Új felvonás kezdődött az életemben: új hely, új emberek, új szerep és új feladatok. Nagyon nehéz volt az első év, a tapasztalatlanságommal kellett szembesülnöm, de Isten könyörült rajtam, és végigvezetett ezeken a nehéz napokon is.

Az első év letelte után gondoltam, hogy egy kicsit hátradőlhetek. Az iskolában javultak a körülmények, sőt egyre jobban élveztem a munkámat. Egy kicsit kezdett nyomasztani az egyedüllét kérdése. A Sátán azonban gondoskodott, hogy ne érezzem magam egyedül. Az utamba engedett egy hitetlen fiatalembert, aki meg akart ismerni. Én naivul elhittem, hogy az ismerkedésben nem lehet semmi rossz. Elkezdődött a kapcsolattartásunk, ami rendszeres beszélgetésen alapult. Az idő teltével a kezdeti közömbösséget egyre inkább az érzelmi kötődés kezdte felváltani. A lelkiismeretem azonban nem hagyott nyugodni. Elkezdődött bennem az ész és az érzelem, a hit és a hitetlenség nagy harca. Áldom Istent, hogy nem hallgattam el a bennem lévő harcot, hanem beszéltem róla a testvéreknek, akik tanácsoltak, imádkoztak értem, és számon is kértek. A fiúnak is beszéltem a vívódásaimról, persze ő nem értette. Elmondtam neki a házassággal kapcsolatos álláspontomat, bizonyságot tettem a megtérésemről. Nagyon sokat beszélgettünk ezekről a dolgokról, s úgy tűnt, hogy nincs ellene, sőt érdekli is a hit kérdése. Persze ez engem bátorított, s elkezdtem reménykedni a kapcsolatunk jövőjében. Ez még tovább nehezítette a harcaimat. A reménységem azonban nem úgy tűnt, mintha beteljesülne. Az Ige azt mondja, hogy a be nem teljesült reménység beteggé teszi a szívet. Az én szívem is megbetegedett. A sok vívódás után arra az elhatározásra jutottam, hogy végérvényesen meg kell szakítanom a kapcsolatot ezzel a fiatalemberrel. Ezt így kimondani nagyon könnyű, de következetesen kitartani mellette góliáti feladatnak tűnt. Többször elbuktam az elhatározásomban, de Isten lassan-lassan kihozott ebből a mély veremből.

Visszatekintve az életemre azt látom, hogy Isten nélkül szörnyű és kilátástalan volt. Keresztyénként sincs mivel dicsekednem, csak Istennel és az Ő kegyelmével (1Kor 4,7), amely megtartja az életemet, örömöt és békességet ad.

Magamban továbbra sem látok garanciát a párválasztás területén, mint ahogy az élet más területein sem, de Isten a garancia, az Ő kegyelme, ami biztos és megingathatatlan.

Visszatekintve az életemre azt látom, hogy Isten nélkül szörnyű és kilátástalan volt. Keresztyénként sincs mivel dicsekednem, csak Istennel és az Ő kegyelmével, amely megtartja az életemet, örömöt és békességet ad.

Radioaktív kormeghatározás a mérlegen

BARTHA ISTVÁN

Sokan felháborodnak, amikor arról hallanak, hogy a Biblia szerint a Föld csupán pár ezer éves. A legtöbb embernek a Föld történelmével kapcsolatosan inkább a sokat hangoztatott millió és milliárd évek jutnak az eszébe, melyeket gyakran radioaktív kormeghatározással állapítanak meg. Azzal érvelnek, hogy ez egy biztos módszer, és a kőzetek esetében gyakran több millió éves kort eredményez, tehát a Bibliának tévednie kell.

Felvetődik a kérdés, hogy valóban annyira biztos dolog-e a radioaktív kormegállapítás? Konkrét bizonyítékok alapján, vagy csupán saját benyomásuk alapján hiszik ezt az emberek? Mennyire biztos egyáltalán ez a kormeghatározás, amire hivatkoznak? Vizsgáljuk meg együtt a módszert és a hiányosságait!

A radioaktív kormeghatározásban egy adott minta korát egy olyan egyenlet alapján számítják ki, amelynek három tényezője van [1]: kezdeti anyagmennyiség, bomlási sebesség (felezési idő) és jelenlegi anyagmennyiség. Ebből a három tényezőből csak az utolsót lehet lemérni (ezt elég pontosan), a másik kettő pedig része azoknak a feltételezéseknek, amelyekre ez a kormeghatározási módszer épül.

1. A kezdeti anyagmennyiség nulla volt (vagy a kezdeti anyagok aránya ugyanaz volt, mint napjainkban).
2. A kőzet nem szennyeződött az eltelt idő alatt (zárt rendszer feltétele).
3. A bomlási sebesség állandó volt az eltelt idő alatt.

Ha megvizsgáljuk ezeket a feltételezéseket, nyilvánvalóvá válik, hogy a radioaktív kormeghatározásban több lehetséges hibaforrás van. Nyilván ezzel a geokronológusok is tisztában vannak, így az első feltételezés kiküszöbölése érdekében, ha csak lehet, az izokron radioaktív kormeghatározási módszert alkalmazzák, viszont ez a módszer másik négy feltételezésre épül. A második feltételezés miatt több mintát is vesznek, hogy kiderítsék mennyire változó (szennyezett) a forrás, azonban ezzel nem tudják kiszűrni azokat az eseteket, ahol viszonylag egyenletes szennyeződés ment végbe. A harmadik feltételezést pedig nem is próbálják megkérdőjelezni, mivel manapság a felezési idő állandó és kevés tényező befolyásolhatja, ha pedig elfogadjuk azt az alapelvet, miszerint „a jelen a múlt kulcsa", akkor ennek mindig is így kellett lennie. Természetesen, ha őszinték akarunk lenni, akkor be kell látnunk, hogy mindhárom feltételezés lehetséges hibaforrás, ezért a legjobb az, ha valamiképpen leellenőrizzük a módszert.

Az ellenőrzés legjobb módja bármilyen mérésnél az, ha egy már ismert mennyiséget mérünk le. Mivel a radioaktív kormeghatározást leginkább a vulkanikus kőzetek korának a mérésére használják (a szénizotópos kormeghatározás kivételével), ezért az ismert vulkánkitörések lehetőséget nyújtanak a módszer pontosságának a leellenőrzésére.

Történelmi lávafolyások [2]

Hualalai, bazalt (Hawaii, Kr.u. 1800–1801) – megállapított kor: 1.60 ± 0.16 mill. vagy 1.41 ± 0.08 mill.

Etna, bazalt (Szicilia, Kr.e. 122) – megállapított kor: 0.25 ± 0.08 mill.

Etna, bazalt (Szicilia, Kr.u. 1792) – megállapított kor: 0.35 ± 0.08 mill.

Lassen, plagioklász (California, Kr.u. 1915) – megállapított kor: 0.11 ± 0.03 mill.

Sunset Kráter, bazalt (Arizona, Kr.u.1064–1065) – megállapított kor: 0.27 ± 0.09 mill. vagy 0.25 ± 0.15 millió év.

Az eredmények magukért beszélnek. Ugyanakkor, ha a radioaktív kormeghatározás megbízható, akkor nyilván ezzel a módszerrel egy felsőbb rétegben levő lávafolyásnak fiatalabb kort kellene mutatnia, mint az alsóbb rétegekben található, régebben keletkezett lávafolyás. A Grand Canyonnál végzett mérések nem ezt eredményezték [3]. A felső réteg esetében idősebb

kort mutattak ki, habár a két réteg közti erózió is bizonyítja, hogy ennek fiatalabbnak kellene lennie.

Egy másik ellentmondáshoz vezető tényező a radioaktív bomlás melléktermékе. A radioaktív bomláskor az anyag alfa részecskéket (hélium atommagokat) sugároz, melyek lassan elszöknek a kőzetből. Az a sebesség, amivel a keletkező hélium eltávozik, mérhető (és más fizikai törvényeknek van alávetve, mint maga a radioaktív bomlás folyamata), így ez alapján is ki lehet számítani a kőzet korát. A bomlás által keletkező leányelem és hélium két különböző kort eredményez. Míg a leányelem mennyisége millió éveket, addig a hélium mennyisége ezer éveket mutat [4].

Hasonló ellentmondásba ütköznek azok, akik egyszerre két vagy több radioaktív kormeghatározási módszert alkalmaznak a nagyobb pontosság reményében. Habár a K-Ar, Rb-Sr, Sm-Nd és Pb-Pb módszerek megegyező izokron kort kellene, hogy eredményezzenek ugyanannak a vulkanikus eseménynek az esetében, ez a négy izotóp pár jelentős korkülönbséget ad [5], ami arra mutat, hogy az izokron módszer feltételezései sem megbízhatóak.

A millió évekig tartó folyamatokat feltételező Föld-modellt a radioaktív bomlás által hagyott nyom is cáfolja. Az urán és polónium izotópjaiból kilökődő részecskék által hagyott gömbszerű 'udvar' azt mutatja, hogy a gránit megszilárdulása nem millió évek alatt ment végbe [6]. Lassú megszilárdulás esetében ezek a gömbök nem maradhattak volna fenn. Hasonló alfa-részecske 'udvarokat' találtak még gyémántokban is [7]. Más gyémántok esetében a hagyományos K-Ar módszer azt mutatta ki, hogy idősebbek, mint maga a Föld [8], s habár sok millió évesnek tartják a gyémántokat, azért ez elfogadhatatlan. Máshol viszont mérhető C14-es izotópot találtak gyémántokban [9], aminek a feltételezett sok millió év alatt már rég el kellett volna bomlania (a gyémántoknál pedig kicsi az utólagos szennyeződés esélye).

A kutatások azt bizonyítják tehát, hogy nem megbízhatóak a felezési időn alapuló kormeghatározási módszerek, más jellegű radioaktív jelenségek pedig egyenesen cáfolják azt, hogy a kőzetek kialakulása sok millió évet vett volna igénybe. Miért van mégis az, hogy azokat a bizonyítékokat, melyek ellentmondanak az evolúció által feltételezett időskálának nem veszik figyelembe, azokat pedig, amelyek megbízhatatlanok, de nem ütköznek az elmélettel könnyedén elfogadják? A gyakorlatban, ha radioaktív kormeghatározásról van szó, a nem megfelelő éveket egyszerűen elvetik, és azokat emelik ki, amelyek megegyeznek az elmélettel [10].

Valahányszor múltbeli eseményeket vizsgálunk, egyfajta hitre van szükségünk. Azoknak a múltbeli eseményeknek a korát, melyeknek nem voltunk tanúi, csak úgy fogadhatjuk el, ha elhisszük azoknak a beszámolóját, akik jelen voltak, vagy elhisszük azokat a feltételezéseket, melyeken a kormeghatározási módszerek alapulnak. Mi nem voltunk jelen a Föld keletkezésekor vagy az Özönvízkor, a Bibliában a Mózes könyve mégis beszámol ezekről. A Biblia ugyanakkor kijelenti, hogy a teljes Írás Istentől ihletett, és maga Jézus is felszólít arra, hogy higgyünk Mózesnek, aki lejegyezte ezeket. Miért hinnénk hát inkább megbízhatatlan számoknak, mint Jézusnak, aki életét adta értünk? „Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül." (Róm 10,11)

[1] Faure, G., Principles of Isotope Geology, 2nd edition, John Wiley and Sons, New York, p. 42, 1986.

[2] Dalrymple, G.B., 40Ar/36Ar analysis of historic lava flows, Earth and Planetary Science Letters 6:47-55, 1969.

[3] Austin, S.A. (ed.), Grand Canyon: Monument to Catastrophe, Institute for Creation Research, Santee, California, pp. 111-131, 1994.

[4] R. Humphreys, Young helium diffusion age of zircons supports accelerated nuclear decay, in Vardiman et al., Radioisotopes and the Age of the Earth, 2005.

[5] Austin, S.A., and A. A. Snelling, Discordant potassium-argon model and isochron 'ages' for Cardenas Basalt (Middle Proterozoic) and associated diabase of eastern Grand Canyon, Arizona, in Proceedings of the Fourth International Conference on Creationism, pp. 35-51, 1998.

[6] Gentry, R.V., Radiohalos in radiochronological and cosmological perspective, Science, 184, 62-66, 1974.

[7] Armitage, H. M., Snelling, A. A., Radiohalos and Diamonds: Are Diamonds Really for Ever?, Proceedings of the Sixth International Conference on Creationism, pp. 323-334, 2008.

[8] M. Ozima, S. Zashu, Y. Takigami and G. Turner, Origin of the Anomalous 40Ar-36Ar Age of Zaire Cubic Diamonds: Excess 40Ar in Pristine Mantle Fluids, Nature, 337 pp. 226-229. 1989.

[9] Baumgardner, J., The enigma of the Ubiquity of 14C in Organic Samples Older than 100 ka, American Geophysical Union Fall Conference, San Francisco, 2003.

[10] L.R. Stief, T.W. Stem and R.N. Eichler, „Algebraic and Graphic Methods for Evaluating Discordant Lead-Isotope Ages", in U.S. Geological Survey Professional Papers, No. 414-E, 1963.

A gyerekszív pásztorolása
Szerző: Tedd Tripp
Kiadja: Presbiteriánus Kiadó

A szerző így kezdi könyve fő gondolatának bevezetését: *„Kultúránkból kiveszett a szülő tisztelete. Egy kormánylapát nélküli hajóban ülünk és nincs iránytűnk. Elvesztettük az irányérzékünket és azt a képességet, hogy irányítsuk magunkat."* Majd felállítja a diagnózist: *„A jó öreg autoriter módszer hatástalan, de nem tudunk semmi jobbat. Az egyház kölcsönvette a 'Figyelj rám kölyök, vagy kapsz egy nyaklevest' módszert a gyermekneveléshez, mely úgy tűnt, hogy működik. Úgy tűnt, a gyerekek engedelmeskednek. Külsőleg engedelmesek voltak. Ez a módszer többé nem működik, mert kultúránk már nem úgy reagál az autoritásra, mint generációkkal ezelőtt. Siránkozunk, hogy elveszítettük a gyermeknevelés eme módszerét, hiányoljuk egyszerűségét. A mai szülők frusztráltak és zavarodottak. A gyermekek nem úgy viselkednek, ahogy kellene, és a szülők nem értik, miért van ez így. Sokan úgy vélik, a feladat teljesítése lehetetlen. Néhányan emiatt feladják. Mások megpróbálják az ötvenes évek John Wayne-féle fellépését alkalmazni. Mindeközben egy generációnyi gyerek kárba vész."*

Mindjárt a kezdet kezdetén láthatjuk, hogy ez a könyv nem azt akarja bizonyítani, hogy keresztyénként a gyereknevelés anynyiból áll, hogy a régi poroszos módszert megtisztítjuk a portól. Legyen rend és fegyelem, veréssel fűszerezve és gyereknevelés kipipálva.

Tekintély, fegyelem, szeretet és szolgálat nem elválasztható dolgok. A tekintély nem megkerülhető kérdés, és hisszük azt, hogy Isten tekintéllyel ruházta fel a szülőket. Mégis a biblikus tekintély más, mint, ahogy erről egyesek gondolkodnak: *„A gyermekeink élete fölötti hatalmunk célja nem az, hogy uralkodjunk rajtuk, hanem hogy olyan emberekké váljanak, akik képesek önkontrollt gyakorolni, és szabadon élni Isten autoritása alatt. Jézus a legkiválóbb példája ennek. Az, Aki parancsol nekünk, Aki minden hatalommal rendelkezik, úgy jött el közénk, mint Szolga. Ő az Uralkodó, aki szolgál; s Ő a Szolga, aki uralkodik."*

Jézus a jó pásztor. Így jutunk el oda, hogy ez az autoritásgyakorlás valójában pásztorolást jelent: *„Ha a tekintély (autoritás) az a szó, ami a legjobban kifejezi a szülő kapcsolatát a gyermekkel, akkor a legjobb kifejezés arra a tevékenységre, amit a szülőnek tennie kell, a pásztorolás. A szülő a gyermek vezetője. Ez a terelgető folyamat segít a gyermeknek, hogy jobban megismerje magát és a világot, melyben él. Segíti őt abban, hogy felmérje reakcióit éppúgy, mint saját magát. Úgy vezeti a gyermeket, hogy az képes legyen megérteni cselekedeteinek „miért"-jét, nem pusztán csak a „hogyan"-ját."*

Ez pedig egy alapdologra hívja fel a figyelmünket, hogy minden cselekvés forrása a szív. *„A Szentírás azt tanítja, hogy a szív az élet irányító központja. Az ember élete szívét tükrözi. A Péld 4,23 ezt így írja le: 'Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.' Íme a szókép képletesen ábrázolva. A szív egy forrás, ahonnan az élet dolgai törnek fel. Ez a felvetés több helyen megállapított a Bibliában. Az ember viselkedése annak kifejezője, amivel csordultig van szíve. . . Amit gyermekeink mondanak és tesznek, annak visszatükröződése, ami szívükben van... Ezek a sorok irányadóak a gyermeknevelés feladatában. Azt tanítják, hogy nem a viselkedés az elsődleges kérdés. Az alapvető kérdés mindig az, mi megy végbe a szívben. Emlékezzünk, a szív az irányítója mindennek."*

Innen nézve már korántsem ilyen egyszerű feladat, hiszen ki tudja megváltoztatni a szívet? Jó kálvinistákként talán már hátra is dőlhetnénk: ha majd Isten megváltoztatja gyermekem szívét, talán akkor már nekem is lesz feladatom.

De mi is a szív? Gondolataink és érzéseink összessége. Ezért a szívet alapvetően két dolog határozza meg: formáló tényezők és tapasztalatok, valamint az Istenhez és az autoritáshoz való viszonya.

A szülők feladata a legjobb körülmények biztosítása és a gyermeket megtanítani a körülményhez való helyes viszonyulásra. Tesszük ezt Istent valódi autoritásként mutatva be, és gyerekeink figyelmét a Menny felé irányítva. Ha pedig kedves az Úrnak, le fogja rombolni lázadásukat és szeretetével meggyőzi őket bűnös állapotukról, s megértik, hogy Megváltóra van szükségük.

Célok

A cél az, hogy gyermekünk Istenben gyönyörködjön és Őbenne találja meg önmagát.

Ezzel szemben a világ a sikerességet határozza meg fő célként. A sikert pedig a következő dolgokban látja: különleges készségek fejlesztése, pszichológiai szabályozás (önbecsülés építése), vallásos szülőknél a megtért gyerek (a megtérés élményének kicsikarása), jól neveltség (képmutatás, kordában tartás), kiváló iskolázottság.

Az Isten szerinti cél azonban az, hogy gyerekeink a legnagyobb örömet nem saját maguk ügyességéből, nem az anyagi javakból,

nem a másoknak való megfelelésből, hanem az Istennek való élésből merítsék.

Módszerek

A nem biblikus módszerek felszámolása • Először is törekednünk kell arra, hogy elvessük, amit belénk sulykoltak: az 'engem is így neveltek és mégis ember lett belőlem' mentalitást. A népszerű pszichológiai trükköket ugyancsak felejtsük el. Tegyük félre a lelki és érzelmi zsarolásnak megannyi formáját, és lássuk meg: sok megvonásos büntetés gyereket ingerlő következményét, ami ugyan lehet egyszerű és gyors (el vagy tiltva egy hónapra), de mégis kegyetlen. És ami a legrombolóbb: a következetlen kapkodó nevelési stílus. Tegnap még tilos volt, ma már szabad.

Nos, milyen akkor a biblikus nevelési módszer? Tripp így fogalmaz: *„A biblikus megközelítés két elemet foglal magába, melyeket össze kell szőnünk. Az egyik elem a gazdag, teljességre törekedő kommunikáció. A másik a vessző. A Példabeszédek könyvében ezt a két módszert egymással karöltve találjuk."*

A biblikus módszerek magunkévá tétele: a kommunikáció • Mi is ez a kommunikáció? Nem előadás tartása, hanem párbeszéd. Sok szülő soha nem tanulja meg, hogy nem monológot, hanem dialógust kell gyerekeivel folytatnia: *„A kommunikáció művészi tetőpontja nem az, hogy megtanuljuk, hogyan fejezzük ki gondolatainkat, hanem az, hogy megtanuljuk, hogyan bírjunk beszédre másokat. Célunknak a kommunikációval a gyermek megértésének kell lennie, nem pusztán annak, hogy a gyerek megértsen bennünket. Sok szülő soha nem tesz szert erre a képességre, soha nem fedezi fel, hogyan segíthetné gyerekeit, hogy azok kifejezzék gondolataikat és érzéseiket."*

A biblikus módszerek magunkévá tétele: a kommunikáció fajtái • A kommunikáció sokrétű kell, hogy legyen. Tedd Tripp arra hívja fel a figyelmet, hogy a legtöbb szülő kommunikációja három dologra fókuszál: SZABÁLYOK, HELYREIGAZÍTÁS, FEGYELMEZÉS. Miközben ott marad más olyan jellegű beszéd kihasználatlanul, mint a BÁTORÍTÁS, KIIGAZÍTÁS, FEDDÉS, KÉRLELÉS, ÚTMUTATÁS, FIGYELMEZTETÉS, TANÍTÁS, DORGÁLÁS, AZ IGAZI „HASZON" MEGMUTATÁSA.

A biblikus módszerek magunkévá tétele: a vessző • Rendben, mondhatjuk, de valóban kell használni a testi fenyítést? Miért? A szerző így válaszol: *„A vessző ebben az összefüggésben működik: a gyermek szükségeit célozza meg. Ezeket a szükségleteket nem lehet puszta beszéddel betölteni. … Isten azt mondja, valami nincs rendben a gyermek szívében, a bolondság a szívéből jön. Ezt a bolondságot el kell távolítani, mert veszélybe sodorja a gyermeket."*

A vessző alapvetően visszatéríti az embert az autoritás alá. Idejében kell tehát alkalmazni, mert amint nő a gyerek már nehezen érti meg annak a célját. Pedig célja világos: *„Mindez az autoritás kérdése. Fog-e a gyermek Isten autoritása és így szülei autoritása alatt élni, vagy saját autoritása alatt – vágyai és szenvedélyei által vezetve?"*

A visszaélésekkel kapcsolatban is egyértelműen szól ez könyv. A vessző: Nem jog a féktelen haragra; Nem jog arra, hogy bármikor megüssük gyermekünket, amikor csak úgy kívánjuk; Nem frusztrációnk kiontása; Nem megtorlás; Nem azonos a dühvel.

A biblikus módszerek magunkévá tétele: a lelkiismeretre apellálni • Végül és nem utolsó sorban mind a kommunikáció, mind a vessző a lelkiismeretre apellál.

Álljon itt egy történet ezt illusztrálandó:

Nemrégiben egy istentisztelet után egy férfi keresett meg nagy aggodalommal. Kifigyelt egy fiút, amint pénzt lopott az adományokból az istentisztelet után. Valós aggodalmat érzett a fiúért. Azt javasoltam neki, hogy mondja el mindezt a fiú apjának, hogy a gyermek hasznot láthasson édesapja beavatkozásából és helyreigazításából.

Néhány perccel később a fiú és édesapja látni kívántak a dolgozószobámban. A gyermek elővett két dollárt és azt mondta, elvette az adományokból. Könnyek között kifejezte sajnálatát és bocsánatért könyörgött. Beszélni kezdtem hozzá. „Charlie, annyira örülök, hogy látta valaki, hogy mit tettél! Milyen irgalmas volt Hozzád Isten, hogy nem engedte, hogy ezt megúszd! Isten megőrzött attól, hogy megkeményedjen a szíved, ami akkor történik, ha bűnt követünk el és megúszszuk. Látod ugye, milyen könyörületes volt Veled Isten?" Rám nézett és bólintott. „Tudod, Charlie," folytattam, „ezért jött Jézus. Jézus azért jött, mert az emberek, mint te, az édesapád és én lopni akarunk. Látod, annyira arcátlanok és szemtelenek vagyunk, hogy még abból is lopnánk, amit más emberek Istennek ajánlottak fel. De Isten úgy szerette a gonosz fiúkat és apákat, hogy elküldte az Ő Fiát, hogy megváltoztassa őket és adakozókká tegye őket ahelyett, hogy elvegyenek."

Ezen a ponton Charlie zokogásban tört ki és újabb húsz dollárt húzott elő a zsebéből. Úgy indult neki ennek a rövid kis beszélgetésnek, hogy fel volt készülve rá, hogy végigcsinálja az egészet és visszaadjon két dollárt abból, amit elvett. Valami történt, amikor hallotta, amint Istennek a nyomorult bűnösök felé tanúsított irgalmáról beszéltem. Nem volt hangomban vád. Sem édesapja, sem én nem tudtuk, hogy volt még nála pénz. Mi történt? Valami megpendített egy húrt, ami megrezgette azt a fiatal tolvaj szívet. Az evangélium eltalálta a lelkiismeretét.

Bárcsak e könyv olvasása a mi lelkiismeretünket is megérintené, hogy gyerekeink szívének jó pásztorai lehessünk!

Bagoly Gyula

Szentírás memóriafejlesztéshez: az önfegyelmezés egy elhanyagolt eszköze

Hat előnye annak, ha Isten Szavát szívünkbe rejtjük

Gondold végig mindazokat a dolgokat, amiket régebben megtanultál – az iskolában vagy a munkahelyeden! Most gondold végig mindazokat, melyeket mostanában tanultál meg. Lehet, hogy épp most nem jársz iskolába, de akkor is aktívan tanulsz. Ha kicsit belegondolsz, valószínűleg fel tudsz idézni dalszövegeket, mondatokat egy filmszövegből, jelszavakat, bankkártya számokat és rengeteg minden mást is. Néha lenyűgöz azoknak a dolgoknak a széles tárháza, melyek valahogyan megragadtak az emlékezetemben. Úgy tűnik, viszonylag könnyen megtanulok dolgokat. A probléma azonban: elhanyagoltam, hogy azt memorizáljam ami a leginkább építő, mely Istenhez visz egyre közelebb – vagyis a Szentírást.

Tudom, hogy a Biblia Isten Szava, hasznos és méltó, hogy szívünkben rejtsük el. Isten tökéletes, s így az Úr Szava is hiba nélkül való; hatalmas és képes az emberi élet átformálására. Mégis sokan elhanyagolják, hogy minél több igeverset tanuljanak meg a Szentírásból vagy memorizáljanak kulcsfontosságú igeverseket. A teológiai képzettségem, mindennapos Bibliatanulmányozásom és folyamatos igehirdetésre való készülésem ellenére sajnos én is ilyen vagyok. Nyíltan és őszintén be kell látnom, nem szántam magam oda erre a feladatra annyira, amennyire kellene, vagy amennyire szeretném.

De ez most megváltozik. Van néhány új célom/fogadalmam erre az évre, az igeversek megtanulása a lista legelején van, és benneteket is arra szeretnélek bátorítani, hogy kötelezzétek el magatokat mellette. Hadd soroljak fel néhány okot, miért.

Megfelelően kifejezi a Szentírás értékét számomra. Habár a Szentírás tanulására létrehozott segédeszközök és kalauzok hasznosak és fontosak, mégis úgy gondolom, nem ezekre kellene támaszkodnunk. Az igetanulást anélkül kellene végeznünk, hogy arra valaki felszólítana vagy útmutatást adna. De mint tudjuk, sajnos nem ez a helyzet.

A legtöbb embernek nem okoz gondot különféle információk megtanulása vagy felidézése – gondoljunk csak a fent említett listára! Annak az oka tehát, hogy sok ember nem tanulmányozza és tanulja meg Isten Szavát az, hogy egész egyszerűen nem tartja elég fontosnak és értékesnek ahhoz, hogy így tegyen. Azt szeretném, hogy ez velem ne így legyen! Vallom, hogy a Szentírás életbevágóan fontos, s így itt az ideje, hogy ezt a cselekedeteimen keresztül is kifejezzem.

Segítségemre van, hogy megőrizzen a bűntől. A Zsolt 119,10-11 azt mondja: „Teljes szívből kerestelek téged: ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól! Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened." Amint Isten Igéje egyre inkább uralkodóvá válik az életemben, segít, hogy egyre inkább Istenre figyeljek a testiek helyett. Arra törekszem, hogy egész életemmel Őt dicsőítsem, távol maradjak a bűntől, és meggyőződésem, hogy az Ige megtanulása segítségemre van abban, hogy ez mindinkább megvalósuljon az életemben.

Alkalmassá tesz arra, hogy Istent tisztábban és hatékonyabban halljam. A Biblián keresztül Isten szól hozzánk. Az Ézs 55,11 azt mondja: „Így lesz az én beszédem, a mely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem." Az Ige az egyik legfőbb eszköz arra, hogy Isten hangjára összpontosítsunk; egy egyedülálló és hatékony eszköz arra, hogy az Atyát magát halljuk. Minél többet tudunk a Bibliából, annál alkalmasabbak vagyunk arra, hogy Isten jelenlétét megtapasztaljuk és hangjára figyeljünk.

Példát állít a körülöttem élők elé. Felmérések szerint a második és harmadik generáció tagjai szomjaznak a Szentírás mélységei után. Amint memorizálod az igeverseket, mindez természetes módon be fog épülni személyes beszélgetéseidbe, a környezetedbe és mindenhová körülötted. Ennek eredményeképpen pedig mindazok, akik tanulni vágynak, könnyebben közelednek majd hozzád és a szolgálatodhoz.

A szolgálatomat hatékonnyá és időtállóvá teszi. Isten Szava sosem változik, és mégis mindig időtálló. A Biblia rengeteg példát szolgáltat arra nézve, hogyan munkálkodott Isten férfiak és nők életében az elmúlt évszázadokon, évezredeken keresztül, de képessé tesz bennünket arra, hogy ezeket az igazságokat saját életünkre is alkalmazzuk. A Zsid 4,12 szerint „Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait."

A kulturális és társadalmi változásoktól teljesen függetlenül a Biblia mindig a leghatékonyabb szolgálati eszköz marad.

> Amint Isten Igéje egyre inkább uralkodóvá válik az életemben, segít, hogy Őt dicsőítsem, és a bűntől távol maradjak.

Azt munkálja, hogy alkalmasabb legyek az Úrnak való teljes engedelmességre. Krisztus követőinek el kell kötelezniük magukat nem csak amellett, hogy Isten Igéjét tanulmányozzák és megtanulják, hanem annak gyakorlatba ültetése mellett is. A Jak 1,22-24 szerint „Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, a ki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát: Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt."

Összefoglalva: minél jobban ismerem és tudom idézni a Szentírást, annál természetesebben fog beépülni a mindennapi életembe.

A lista természetesen nem teljes, de megállapíthatjuk: a Szentírás memorizálása óriási haszonnal jár életünkre és szolgálatunkra nézve. Fegyelmezzük hát meg magunkat együttes erővel, hogy megláthassuk, hogyan áldja meg az Úr erőfeszítéseinket!

Jasony Hayes

A Small Groups hírlevél alapján
fordította: André Viktória

Minden igazság Isten igazsága

R. C. SPROUL

Kevés olyan könyvet olvastam, ami mély benyomást gyakorolt volna az értelmemre, gondolataimra. Az egyik ilyen könyvet ötven évvel ezelőtt olvastam. A könyv címe ez volt: A modern tudományok metafizikai alapjai[1]. Nagy hatással volt rám, hisz rádöbbentett annak a ténynek a fontosságára, hogy minden tudományos elmélet bizonyos filozófiai premisszákon (előfeltételeken) alapul. Ezeket a filozófiai premisszákat, amelyek sok tudományos kutatást támasztanak alá, nagyon gyakran magától értetődőnek veszik, és még felületes vizsgálatnak sem vetik alá. Napjainkban is dúlnak heves viták tudomány és teológia között, így szükséges, hogy megfelelő távolságból tegyünk fel kérdéseket az a priori (ún. *elő-tudományos)* elméleti alapokról.

A tudomány szó jelentése ismeret. Világképünk korlátozottnak tűnik, mintha az ismeret csak az empirikus (tapasztalaton alapuló) kutatások összességére vonatkozna. A kézzelfogható, materiális ismereten túl figyelembe kell venni a formális igazságokat is. Ebben a tekintetben a matematikát egy hiteles tudománynak kell mondanunk, ugyanis a matematika formális területei hiteles ismerethez juttatnak. Igazából, ha a tudományos fejlődés történetére nézünk, akkor azt látjuk, hogy az új áttörések és új paradigmák megjelenésének mozgatórugója legtöbbször ugyanaz volt, mint a formális matematikáé. Viszont megdöbbentő, milyen gyakran fordult elő, hogy emberek sekélyesen átsiklottak a saját munkájuk filozófiai előfeltételein, és így kezdtek bele tudományos kutatásokba.

Carl Sagan Kozmosz című híres könyvében, ami az azonos című televíziós sorozatára épült, a következőket mondja: „A *kozmosz* egy görög eredetű szó, ami az univerzum rendjét jelenti. Bizonyos értelemben a *káosz* ellentéte. Magába foglalja minden dolog mély összefonódását." Ebben a látszólag ártalmatlan kijelentésében, ami Sagan munkájának a struktúráját képezi, azt állítja, hogy a világegyetem a tudomány nagyítója alatt sokkal inkább kozmosz, mint káosz. A kozmoszról úgy beszél, mint „minden dolog mély összefonódása". Ez minden tudományos kutatásnak a nagy előfeltétele, nevezetesen, hogy a tanulmányozott világegyetem koherens, azaz összefüggő. Ez azt is jelenti, hogy minden dolog között mély összefüggés van. A kozmosz alternatívá-

1. Edwin A Burtt (1954): *The Metaphysical Foundations of Modern Science*

ja, ahogy Sagan is utalt rá, a káosz. Ha a világegyetem gyökereiben kaotikus, akkor az egész tudományos ismeret tárháza összeomlik. Ha a világegyetem kaotikus és összefüggéstelen, akkor semmilyen ismeret nem lehetséges. A totális káosz esetében felfoghatatlan lenne még az atomokról minimálisan ismert adathalmaz is, ezért a koherens, ésszerű rend egy égbekiáltóan fontos előfeltételezése kell legyen minden tudósnak.

A feltételezett koherencia, összefüggés gondolata az ókori filozófiában gyökerezik. Az ókori görögök például a végső valóságot keresték. Alapelvet kerestek az egységre, ami értelmet ad minden különbözőségnek. Ezt a végső egységet nyújtja a teológia, mint tudomány. Megadja a szükséges előfeltételezéseket a modern tudományokhoz. Egész pontosan ez volt az a felismerés, ami a kiemelkedő Antony Flew filozófust ateizmusából deizmusba térítette – nevezetesen: a valóság koherens megalapozása alapvető szükségesség minden ismeret megszerzéséhez. Míg egy véletlenszerű világ nem tud ilyen végső koherenciát nyújtani, addig egy transzcendentális (tapasztalaton túli) rend tud.

A középkorban a mohamedánok „integrált" arisztoteli filozófiájával krízis állt be a filozófiába. Ezek a gondolkodók megpróbálták összeegyeztetni az arisztotelészi filozófiát a mohamedán teológiával. Ennek eredményeképpen hozták létre a *kettős igazság* elméletét. Eszerint ami igaz a vallásban, hamis lehet a tudományban, és fordítva, ami igaz a tudományban, nem kell, hogy igaz legyen a vallásban is. Hadd fordítsam ezt le a mai helyzetünkre nézve: keresztyénként hiszem, hogy a világot egy teremtő Isten alkotta egy bizonyos céllal, ugyanakkor azt is feltételezem, hogy a világegyetem teljesen véletlenszerűen állt elő, egy 'kozmikus baleset' következtében. Ha megvizsgálom logikusan ezt a két kijelentést, világos, hogy ellentmondanak egymásnak. A kettős igazság elméletét vallók azonban azt mondanák, hogy az igazság maga lehet ellentmondásos, így mindkét gondolatot egyidejűleg mondhatja magáénak. Ez a fajta intellektuális skizofrénia uralkodik manapság, amikor az emberek azt gondolják, hogy Istennek nincs köze a világegyetem létrejöttéhez, vasárnap mégis kreacionisták lesznek. Egyszerűen nem látják be, hogy ez a két gondolat teljes mértékben összeegyeztethetetlen.

Ezen a ponton felmerülhet a kérdés: számít-e a logika abban, hogyan értjük meg a világot? Hadd ismételjem, amit már az előbb is mondtam, hogy ha koherenciát, összefüggést feltételezünk egyes dolgok mögött, akkor minden dolog mögött annak kell lennie. Aquinói Szent Tamás a mohamedán teológusok kijelentésére egy új fogalommal válaszolt: *vegyes igazságok* (ún. tomizmus) elméletével, így különbséget tett a természet és a kegyelem között (nem választotta szét őket, ahogy ezt sok kritikusa állítja). Aquinói szerint egyes igazságokról csak különleges kijelentés által szerezhetünk tudomást, de ezeket nem kutatható ki a természeti világból. Ugyanakkor egyes igazságokat, amik például nincsenek benne a Bibliában, úgy tudunk meg, hogy a természetet vizsgáljuk. Az emberi test keringési rendszeréről nem fogunk világos leírást olvasni a Szentírásban. A vegyes igazságok által Aquinói azt mondja tehát, hogy egyes igazságok vegyes tételeket tartalmaznak, és ezeket a teremtett világból illetve az Írásból állapíthatjuk meg. Ez határozza meg a Teremtő létezéséről szerzett ismeretünket is.

Az alapgondolat mégis, ami mellett Aquinói érvelt – és ebben egyetértésben volt híres elődjével, Szent Ágostonnal – az, hogy minden igazság Isten igazsága, és a legfelsőbb szinten minden igazság találkozik. Ha a tudomány ellentmond a vallásnak, illetve ha a vallás ellentmond a tudománynak, akkor a kettő közül legalább az egyik téved. Voltak idők, amikor a tudományos körök felülvizsgálták a téves elképzeléseket, nem a Bibliáét, hanem amit arról gondoltak az adott korban, mint ezt a Galileo-féle botrányban is láttuk. Másfelől viszont a Szentírás kijelentései intellektuális törést is okozhatnak egyes, megalapozatlan tudományos elméletek képviselőiben. Minden esetben, ha az ismeretszerzés lehetséges, akkor Sagan kijelentése továbbra is áll, nevezetesen, az igazság megismeréséhez, a tudomány műveléséhez kell egy ésszerű, összefüggő valóságnak léteznie, amit kutathatunk.

Engedélyezett fordítás a Tabletalk 2009. novemberi számából, fordította: Szabó Erika

GONDOK

SZÜLŐ(K) ÉS GYERMEK KÖZÖTT

Simon Szabolcs

Már közhellyé vált a társadalomban, hogy a generációk között áthidalhatatlan szakadék van, és valahogy ki kell kibírni, ameddig el nem hagyja a családot az, aki a gondot okozza. Keresztyén családokban is elég időszerű kérdés az, hogy a szülők és a gyerekek (amikor már értelmesebbek) miként oldják meg a közöttük felmerülő konfliktusokat.

E cikk célja az, hogy bemutassa, a Szentírás miként foglakozik ezzel a kérdéssel, és ebből milyen gyakorlati következtetéseket vonhatunk le. E témakör gazdagsága nem meríthető ki egy rövid írásban, ezért nem célom minden specifikus esetet tárgyalni, inkább tipikus élethelyzetekre igyekszem utalni, ám sok könyv siethet az olvasó segítségére e témában.

Kezdetkor

Korán kezdődhet a szülő-gyerek közötti problémák sora. A baba születését is megelőzheti konfliktus. Ha a szülők hibát látnak a születendő kicsiben, a gyerekáldás szomorúan átváltozik 'nem várt áldás'-sá, így akaratlanul is konfliktust hoz létre szülő és gyermek között.

Tanácsos ezért a szülőknek egyfelől felelősen felkészülni a születendő gyermek megfelelő várására, másfelől, ha a hír készületlenül találja őket, első számú prioritás legyen ennek a helyes kezelése keresztyén felelősséggel. A Zsolt 127,3 azt mondja: „Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az anyaméh gyümölcse: jutalom." Ne engedjék a Kísértőnek, hogy ellenséget láttasson a gyermekükben! A gyermek Isten ajándéka. Bár minél több szülő fogadná el Istennek ezt az ajándékát!

Másfelől, a szülő tisztázza gondolatait, és ne emlegesse a gyereknek, hogy ő 'nemkívánt', fölösleges poggyász! Az ilyenfajta 'őszinteség'-re semmiképpen sincs szüksége a gyermeknek. Ebben a *nulladik* konfliktusban a szülőknek kell rendet tenniük az életükben. Csendesedjünk el és ismerjük el Isten hatalmát az életünk fölött (Zsolt 46,11)!

Kisgyermekkorban

A szülő szemei előtt a felcseperedő kisgyerek az első önálló megnyilvánulásban mesterien űzi az ellenkezés tudományát. A korai fejrázást hamarosan felváltja a makacs 'nem'-ezés. Nem feltétlenül a szembenállását fogalmazza meg, ez a kommunikáció egyik lehetősége számára, amivel tudtára adja mindenkinek, hogy mit szeretne.

Már ekkor kezd kialakulni a 'ha én nyerek te veszítesz, ha én vesztek, te nyersz' attitűdjük – lévén, hogy az első Ádám leszármazottjai és nem angyalokéi –, ami sajnos, ha meg nem térnek, végig kíséri majd az életü-

ket. A bűnös természet romlottsága kihat rájuk is, amit feltétlen figyelembe kell venni. Lásd az olyan igehelyeket, mint „A gyermek elméjéhez köttetett a bolondság" (Péld 22,15) vagy „Ifjúságomnak vétkeiről és bűneimről ne emlékezzél meg" (Zsolt 25,7). A jobb megértés kedvéért mi, keresztyén, hitben járó szülők is, ahogy Kálvin írja a bűnvalló imádságában, „hajlandók vagyunk minden rosszra, és soha meg nem szűnünk áthágni Isten szent rendeléseit". Ez az alapanyag kedves olvasó, amiből fogunk dolgozni. (Ez lehet merőben más, mint amit a posztmodern filozófia és különféle lélektanok tanítanak a humanista világunkban, amiben az ember makulátlan, minden jóra, szépre, nemesre alkalmas, és mindenek felett áll, ő a maga világának istene).

A szülőnek szeretetével és figyelmével kell megajándékoznia a gyerekét ebben az időszakban is. Ha több gyerek van, akkor mindegyikre oda kell figyelni, nem csak azokra, akik megtanulták magukra vonni figyelmünket.

A konfliktuskezelést e kezdeti időszakban következetesen kell végeznie a szülőnek! Az előbukkanó gondok megoldásának elhanyagolása a szülő részéről rontja a kapcsolatot. Bár a gyermek számára pillanatnyilag egy hiszti vagy egy dühroham meghozhatja a várt eredményt, a szülőnek be kell látnia, hogy nem megfelelően kezeli gyermeke viselkedését. A konfliktuskezelés egyik hasznos módja a *következetes fegyelmezés.* Ha a nagyszülők, testvérek, a gyülekezet, a vendégek vagy más idegenek előtt ejtett produkciókra gondolunk, amikor engedtünk a gyermek követeléseinek, pillanatnyi megoldás ugyan született, de komoly precedens jött létre: nem fogjuk tudni kezelni gyermekünk viselkedését hosszú távon, mert bármikor, bárhol megismétlődhet. Ujjunk mögé bújhatunk, hogy mi nem szeretnénk fegyelmezni a gyerekünket, ám sajnos ő nem lesz jobb ettől, hanem annál inkább elkanászodik.

*Szóbeli fegyelmezés*nél fontos, hogy a szülő és a gyerek értsék egymást. Főleg a szülőknél lényeges, hogy a gyerekkel pontosan megértessék azt, amire gondoltak, utaltak, hogy egy 'nyelvet' beszéljenek! A fegyelmezésben is fokozatosságot kell tartani, mert van, amikor már konkrét, korábban megfogalmazott egyezségek fölborulnak, és akkor súlyosabb formáját alkalmazhatjuk, mint *megvonás valamitől*, vagy esetleg moderált *testi fenyítés*. Persze mindezt anélkül, hogy elnyomnánk a gyereket valamiféle 'rendőrcsaládi' modellben, inkább egészséges életrendet fenntartva, ami talaja a kellemes családi létnek. Egyik véglet sem vezet jóra a fegyelmezésben.

Kisiskolás koráig a szülőnek érvényesítenie kell akaratát a gyereke fölött, mert Istentől kapott autoritással rendelkezik fölötte. Javallandó, hogy a gyerekünk addig megtanulja az azonnali engedelmességet, anélkül, hogy minden egyes kérést hosszas szülői magyarázkodás követne. Gyakran életet ment, ha a gyerek megérti a helyét az életben, és engedelmeskedik az 'Állj!', 'Gyere vissza!', a 'Tedd le!', 'Engedd el!', a 'Hagyd abba!' stb. szülői kéréseknek. A szülő következetessége a nevelésben fontossággal bír és sok hasznos gyümölcsöt hoz majd a későbbiekben.

Ma, amikor a szülői szerep alá van aknázva, és megfosztják a gyerekeket attól az irányítástól és szeretettől, ami a hasznukra van, bátran fel kell vállalniuk a keresztyéneknek, hogy az Istentől kapott megbízatást elvégezzék: felnőtté neveljék magzataikat (testileg-lelkileg egyaránt).

Egyesült államokbeli felmérésből kiderült, hogy a középosztálybeli családokban az apák naponta a kisgyerekükkel átlagosan 37(!) másodpercet töltöttek, a közvetlen kapcsolatfelvétel napi 2,7 alkalomra korlátozódott. Vagyis nincs idő a gyermekekre, és a konfliktus magjai el vannak vetve már akkor, amikor a szülők nem fordítanak elég figyelmet rájuk, nem törődnek velük eléggé, a felelősségük maximumát csak a fizikai fejlődés biztosítása jelenti. Szeretgetni kell őket, odafigyelést igényelnek, ezt a szülőnek meg kell adnia, amennyire csak telik tőle. Különleges dolgokat fedezünk fel erre vonatkozóan az 1Kor 13,4-8-ban: „A szeretet *hosszútűrő, kegyes;* a szeretet *nem irigykedik,* a szeretet *nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr.* A szeretet *soha el nem fogy.*" A gyermekünkkel való kapcsolatban ennek benne kell lennie! Teljesen más egy szeretetkapcsolatból kiindulva konfliktusokat kezelni, mint hadviszonyiból.

A görögök paidagogosz-t (pedagógust) alkalmaztak a családban azért, hogy a gyereket elkísérje az iskolába, felügyelje, vigyázzon rá. Társaságában a gyermek megtanulta továbbá a helyes és elegáns viselkedést az idősek között, barátaival, elsajátította az utcán való tisztességes mozgolódást, az étkezés szabályait, erkölcsöt, öltözködést, modorosságot stb. Inkább gyakorlati, mint elméleti dolgokra tanította, míg el nem érte a nagykorúságot. Egész más volt tehát a korabeli szóhasználatban levő paidagogosz jelentése, mint a ma használatos *pedagógus*, ami ma már iskolai keretek közötti 'tanítót-oktatót' jelent.

A keresztyén szülő gyereknevelésének célja az, hogy gyermekét *felnőttkor*ra nevelje, nemcsak testiekben, tudományban, képességekben, hanem hitében is. Istenfélő, Krisztus-hívő *kultusz*ból (hitből) táplálkozó *kultúrát* kell továbbadni a hit megélésével. Igyekezzünk a gyakorlatban minél inkább arra törekedni, hogy az anya a gyerek első 7 évében ne legyen senkivel és semmivel pótolva! Ne engedjünk annak a kísértésnek, amit a társadalmi nyomás jelent! Ha a startot elvétjük, nehéz lesz behozni. Szinte minden konfliktus idáig lesz visszavezethető. – 'Mi is úgy nőttünk fel', 'mindenki viszi a gyerekét ebbe/abba az intézményesített gyerekmegőrzőbe', 'egy fizetés nem elég a mai világban', 'emberek között kell lenni a gyereknek' stb. Nem akarom elriasztani az olvasót vagy ítéletet mondani bárki fölött is, csak egy kérdést teszek föl: Hisz-e a mai keresztyén család a mindenható Isten gondviselésében? Sokszor csak ilyen egyszerű a megoldás. Nem felelőtlenség Istenre rábízni magunkat és Tőle várni konkrét megoldásokat.

> Ma, amikor a szülői szerep alá van aknázva, a keresztyén szülőknek bátran fel kell vállalniuk Istentől kapott megbizatásukat, hogy gyermeküket felnőttkorra neveljék – nemcsak testiekben és tudományban, hanem hitben is.

A gyerektársak sokszor rossz *paidagogoszok*. „A gyermek elméjéhez köttetett a bolondság", olvastuk korábban Péld 22,15-ben, ami így folytatódik: „[de] a fenyítés vesszeje messze elűzi ő tőle azt." A Zsid 12,5-11 (elolvasandó!) is segít megérteni az *összefüggést a fenyítés és a szeretet között.*

A nem józan (értem ez alatt: részeg, indulatos, felelőtlen, szeretet nélküli, dührohamos stb.) fenyítés hatásait egyértelműen rombolónak ítélem. Nem az eszközzel van a gond, hanem használatának a mikéntjével. A Péld 13,24 szerint aki szereti az ő gyermekét, megfenyíti, „megkeresi", ahogy az ige mondja. Érvényes lehet vajon a mai modern korban egy szeretetteljes fenyítés? Amelyik családban 'úgy szeretik' a gyereküket, hogy ezt nem gyakorolják, megvan a hatása gyerekre, szülőre egyaránt. Egyes szülők túl későn ocsúdnak fel: 'már nincs mit tenni a lányommal, fiammal, nem ismerek rá, nem ilyennek neveltem'. Az 'úgy szeretem' mag is beérik.

Az tény, hogy nem a fenyítés ad tekintélyt és tiszteletet egy szülőnek, mégis az idejében és helyesen alkalmazott biblikus nevelés, tanítás, fegyelmezés, intés, oktatás, képzés sok áldott gyümölcsöt terem.

Tizenévesek

A tinédzser korúak szülei gyakran kétségbeesnek, mert elmaradtak a gyerek növekedési ritmusától. Nem tudnak lépést tartani a dolgokkal. Időnként ennek oka a szülői következetlenség késői belátása. Itt van helye a szülők bűnbánat tartásának.

Ezen a ponton mindenképp a kommunikációról kell beszélnünk. A fiatal elvárja, hogy a szülő komolyan vegye, odafigyeljen érzéseire, megértse a problémáit, érezzen együtt vele, ne nézze le, mások előtt ne járassa le, bántóan ne viselkedjen, legyen közvetlen, tudjanak együtt örvendezni vagy akár sírni is. Ehhez *beszélnie kell mindenkinek:* nemcsak a szülőnek, hanem a fiatalnak is ki kell mondania amit gondol. Még ha elutasítóak a szülei, még ha sok más nonverbális visszajelzésből úgy is tűnne, hogy nem érdekel senkit a családban, az ő dolga, kötelessége, hogy megszólaljon, beszéljen. Vannak nehéz dolgok, amiket otthon mindenképp el kell mondani.

Sok esetben tudom nehéz, mert már volt rá példa, hogy nem ment a beszélgetést, ezért feladták. Mégis a kommunikációt fontosnak látom, ha az *konstruktív és kollaboratív* mindkét fél részéről. Ez az alapja. Ha nem egymást építő jellegű és nincs őszinte együttműködés, akkor nem lesz megoldva sok konfliktus. Sőt, igen nagy problémahegyet tolnak csak maguk előtt, mint egy buldózer.

Két dolog hátráltathatja még a jó konfliktusmegoldást. *Az első a képmutatás* bűne, amely mindkét felet meg tudja rontani. Az egyik sír, amibe eltemetik a családi jó viszonyt. A másik pedig *a büszkeség*, amikor magunkban bízunk a leginkább.

A keresztyén fiatalnak is fontos az életében jól látni a szülőkhöz való viszonyát. Maga az Úr Jézus is példát adott, amikor visszament Jeruzsálemből szüleivel Názáretbe, és engedelmeskedett nekik (Luk 2,51). Az Ige nem válogat, hogy egyes szülőknek kell engedelmeskedni (az Úrban), másoknak nem, hanem ezt direkt módon parancsolja az ifjaknak (Ef 6,1-3). A szülőknek pedig azt írja ugyanott a következő igevers (Ef 6,4), hogy „Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint." A „ne ingereljétek" jelentéstartamban benne van a 'ne provokáljátok', 'ne haragítsátok meg', 'ne bőszítsétek fel'. A szülői

képmutatás, büszkeség, üres vallásosság, kettős mércével való mérés stb. ingerli a fiatalokat.

Ha vétkeztünk gyermekünkkel szemben, ne visszakozzunk bocsánatot kérni tőle! A szülői példamutatás a megtérésben, megalázkodásban, bocsánatkérésben, elgondolkodásban bizony jobb hatással van, mint az üres prédikáció róla. Az ifjaknak azt tanácsolom, hogy legyenek belátóak a felnőttek idejével, kereseti lehetőségeivel, képességeivel szemben. A kéréseiket ne a követelés húrjain pengessék, mert a szerénység még a XXI. sz. elvadult világában is bibliai erény.

Minden időszakra vonatkozó segítség a konfliktus megoldásában:

1. Közös családi áhítatok, ahol a nap dolgait, gondjait, kihívásait az Ige fényébe viszik, Isten Igéjével táplálkoznak. Így már kicsi korban megtanulják Isten szavát, annak feléjük irányuló elvárásait.
2. Közös Igeolvasás. Jó, ha megbeszélik a családban a nehezebb igéket, mert akkor mindenki tudni fogja, hogy miként gondolkodik a másik. Továbbá segít megtanulni és meglátni Isten akaratát az életükre vonatkozóan.
3. Együtt imádkozás, ahol helye lehet a bocsánatkérésnek, megbocsátásnak és Isten kegyelme alázatos keresésének.
4. Közös közösségi alkalmak, szolgálati lehetőségek, ahol egymást jobban megismerhetik.
5. Őszinte, nyitott magatartás egymás iránt. Közöljünk is, ne csak beszéljünk, főleg egymást tanuljuk meg meghallgatni és imádkozzunk egymásért!

Olyan konfliktusmegoldást kívánok az olvasónak, amiben Isten megdicsőül, a családban pedig mindenki meggazdagodva jönne ki minden konfliktusból.

PÉLDÁZAT A CERUZÁRÓL

A Ceruzakészítő egy pillanatra félrevonta a ceruzát, épp mielőtt visszatette volna a dobozba. 5 dolog van, amit tudnod kell – mondta a ceruzának – mielőtt kiküldenélek a világba. Mindig emlékezz rájuk, soha ne felejtsd el ezeket, így a tőled telhető legjobb ceruza leszel.

Először: Sok nagyszerű dolgot fogsz véghezvinni, de csak akkor, ha engeded, hogy Valaki a kezében tartson.

Másodszor: Időről időre fájdalmat fog okozni, amikor kihegyeznek, de szükséged lesz rá, hogy jobb ceruza lehess.

Harmadszor: Ki fogod tudni javítani a hibáidat.

Negyedszer: A legfontosabb részed mindig az marad, ami belül van.

Ötödször: Minden felületen, amin csak használnak, nyomot kell hagynod. Nem számít, hogy milyenek a körülmények, folytatnod kell az írást.

A ceruza megértette mindezt és megígérte, hogy emlékezni fog rájuk. A szívében ezek voltak a célok, amikor betették a dobozába.

Most helyettesítsünk be Téged a ceruza helyére! Mindig emlékezz ezekre a tanácsokra, soha ne felejtsd el őket, és a legjobb emberré válsz majd, aki csak lehetsz.

Először: Képes leszel sok nagy dolgot véghezvinni, de csak akkor, ha megengeded, hogy Isten a kezében tartson, és engeded, hogy más emberek is gazdagodjanak lelki ajándékaidból.

Másodszor: Időről időre fájdalmat fogsz érezni, ha Isten formál különböző próbákon keresztül, de szükséged lesz rá, hogy erősebbé válhass.

Harmadszor: A hibáidat ki tudod majd javítani, ha engedelmes maradsz, és növekedhetsz is általuk.

Negyedszer: A legfontosabb részed mindig az marad, ami belül van.

Ötödször: Mindenhol, ahol jársz, nyomot kell hagynod. Nem számít, hogy milyen körülmények között vagy, mindenben folyamatosan kell szolgálnod Istent.

Ha ezeket megértjük és mindenre visszaemlékszünk, élhetünk úgy, hogy szívünkben tartalmas és hasznos célokat őrzünk, és napi kapcsolatban vagyunk az Élő Istennel.

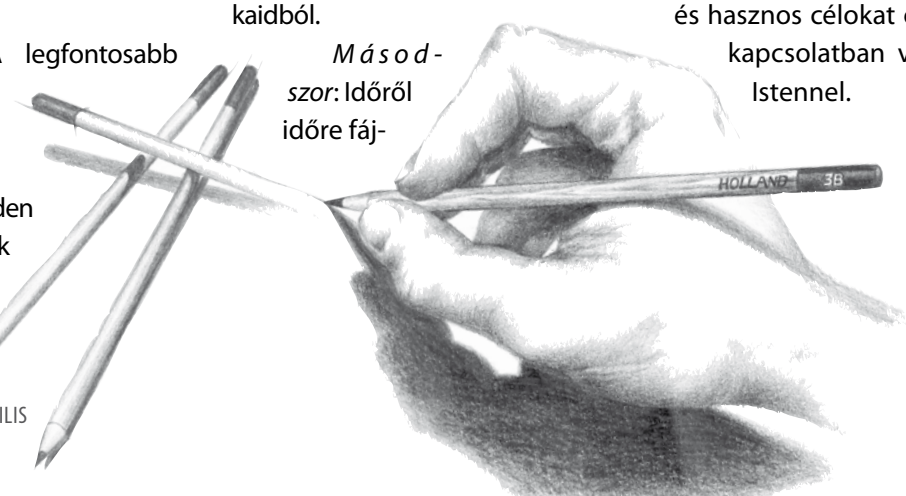

Az E-mail Ministry alapján fordította: Tisza Kata

Hogyan lehetünk boldogok? (5. rész)

A BOLDOGSÁG JÓT TESZ

Jeremiah Burroughs

A boldogság jót tesz nekünk. Ebben a fejezetben azt vesszük szemügyre, miért mondhatjuk azt a boldog keresztyénekről, hogy áldottak.

Először is, a boldog keresztyének úgy imádják és dicsőítik Istent, ahogy Ő arra méltó. Az igazi imádat nem azt jelenti, hogy jelen vagyunk az alkalmakon, és rendszeres időközönként imádkozunk. Ha elégedetlen szívvel veszünk részt gyülekezeti alkalmakon, habár a kötelességünket megtettük, valójában mégsem dicsőítettük Istent egy percig sem. Ő azt várja, hogy a keresztyének imádják teljes lényükkel, és mindenükkel, amijük van. Tenni, amit Isten akar: ez az imádat; elégedettnek lenni azzal, amit az Úr ad, ez is imádat. Ez együtt jár a boldogsággal.

Másodsorban, a boldog keresztyének azok, akik a legjobban sáfárkodnak mindazokkal a lelki ajándékokkal, amelyeket Isten nekik adott, mint például hit, alázat, türelem, bölcsesség és remény. Isten szeretné, ha gyermekei növekednének ezekben a dolgokban, mert a boldog keresztyének élete gyakran igen erős befolyással bír a nem keresztyénekre. Ritka például, hogy valaki panasz nélkül hordozza a nehézségeit: azok a keresztyének, akik így élnek, életükkel bizonyságot tesznek s ezzel dicsőítik Istent.

Így hát a harmadik dolog, amit elmondhatunk, hogy a boldog keresztyének dicsőítik Istent. A természet Istent dicsőíti, mert Ő teremtette; és azok a hívők, akik megmaradnak boldognak és elégedettnek a nehézségeik közepette is, ugyancsak dicsőítik az Urat. Amikor a hitetlenek az istenfélő embereket boldogoknak látják a nehéz időkben, tudhatják, hogy Isten munkálkodik.

Ugyancsak a boldog keresztyének azok, akikkel Isten a leginkább kegyelmes. Ha azt akarjuk, hogy Isten továbbra is jó legyen hozzánk, meg kell maradnunk alázatban és boldogságban. Nem szabad elkényeztetett gyermekekként viselkednünk, akik sírnak és hisztériáznak, amíg meg nem kapják, amit akarnak. Azok a keresztyének, akik imádkoznak valamiért, s aztán dühösek lesznek, mert nem kapják meg azonnal, azt fogják tapasztalni, hogy Isten vár addig, amíg elcsendesednek és megalázzák magukat, mielőtt megadja nekik, amire szükségük van. A láncra vert rab csak saját magának szerez fájdalmas véraláfutásokat, ha láncai ellen vergődik. Mozdulatlannak kell maradnia, hogy valaki kiszabadíthassa.

Emellett a boldog keresztyének a leghasznosabb keresztyének. A kiegyensúlyozatlan, nyugtalan emberek nem állnak készen Isten szolgálatára. Csak ha Isten Szentlelke lecsillapítja őket, lesznek készek arra, hogy szolgáljanak Neki; márpedig minden keresztyén dolga az, hogy Istent szolgálja, nem csak a vezetőké és a tisztségviselőké. Nem szabad azt gondolnunk, hogy azért, mert mi 'pusztán csak közönséges' emberek vagyunk, Isten nem tud használni bennünket, vagy csak azok a dolgok számítanak szolgálatnak, amik nyilvánosan és nagy tömegek előtt történnek. Ami pedig késszé tesz bennünket a szolgálatra, az nem más, mint a belső lelki megelégedettség.

Hatodszor, a boldog keresztyének inkább készek arra, hogy ellenálljanak a kísértésnek. Azok, akik folyton morognak, könnyebben eltévelyednek. Az Ördög nagyon szereti, ha a keresztyének feldúltak, és amikor nehézségekkel néznek szembe, mindent megtesz azért, hogy meggyőzze őket balszerencséjükről; így aztán meggyőződésükké válik, hogy ennek nem lenne szabad velük megtörténnie. Néha a szegény keresztyéneket arra csábítja, hogy lopjanak; azokat pedig, akikkel szemben tisztességtelenül jártak el, bosszúra serkenti. Azok azonban, akik elégedettek mindazzal, amit Isten ad nekik, védve vannak ezekkel a kísértésekkel szemben.

Hetedszer, azok a boldog keresztyének, akik az életet itt és most élik. Gyakran előfordul, hogy azok, akik kevés tulajdonnal bírnak, boldogabbak azoknál, akiknek sok mindenük megvan, mivel megtanulták, hogy elégedettek legyenek annyival, amennyi a rendelkezésükre áll; mint ahogy az a nemzet is boldogabb, amely meg van elégedve a saját területével azzal a nemzettel szemben, amely folyton háborúba indul.

Végül pedig a boldog keresztyének azok, akik várva várják mindazokat a jutalmakat, melyekre Isten ígéretet adott. Ő mindenkinek megfizet cselekedetei szerint. Megjutalmazza majd a keresztyéneket

azokért a dolgokért, melyeket helyesen tettek, s még azokért a szándékukban álló jó dolgokért is, amit valami oknál fogva nem tudtak végrehajtani. Isten megfelelő fizetséget ad a gonoszoknak is mindazért, amit elkövettek, beleértve azokat a dolgokat is, amelyeket szándékukban állt elkövetni, de megakadályoztattak ennek véghezvitelében. Így hát azok a keresztyének, akik Krisztusért szenvednek és mégsem keserednek meg, biztosak lehetnek benne, hogy méltó jutalmukat veszik majd mindezért.

> Amikor a hitetlenek az istenfélő embereket boldogoknak látják a nehéz időkben, tudhatják, hogy Isten munkálkodik.

Gondolkodtató kérdések a 3-5. fejezethez

1. *Milyen hatással volt életedre és hozzáállásodra mindaz, amit eddig olvastál és gondoltál?*
2. *A 3. fejezet azt sugalmazza, hogy Isten ígéretei a keresztyént boldoggá és elégedetté fogják tenni. Előfordult már, hogy boldogtannak érezted magad, mert úgy tűnt, hogy Isten nem tartja meg egyik-másik ígéretét?*
   Olvasd el a 91. Zsoltárt! Hogyan kell az ehhez hasonló ígéretekhez viszonyulnunk? Hogyan kell kezelnünk azokat a helyzeteket, amikor úgy tűnik, hogy Isten nem az Igében ígértekhez képest kezel bennünket?
3. *A 4. fejezet arról beszél: egyik módja annak, hogy szívünket megőrizzük az elégedetlenségtől az, ha helyes képünk van önmagunkról – nem gondolva túl sokat magunkról és arról, amit érdemlünk. Miért fontos a helyes énkép a keresztyén boldogsághoz?*
4. *Hogyan és miért szükséges a keresztyén ember boldogságához Isten szuverenitásának gyakorlati megértése is?*
5. *Jézus azt mondta, Ő megelégíti azt, aki szomjas (lásd Jn 4, 13-14). Annak tehát, akiben Krisztus van, elégedettnek kell lennie. Mit jelent ez a gyakorlatban?*
6. *A 4. fejezet említi, hogy a keresztyéneknek meg kell tanulniuk elégedettnek lenni. Ha az egyház az a hely, ahol Krisztustól tanulunk, milyen módon segíthetünk egymásnak a lecke megtanulásában?*

Jeremiah Burroughs: The Rare Jewel of Christian Contentment c. könyvéből fordította: André Viktória

MEGJELENT!

Olvasóink figyelmébe ajánljuk a Presbiteriánus Füzetek sorozatot, amelynek második száma áprilisban jelent meg.

A sorozat célja olyan rövidebb írások, tanulmányok megjelentetése, amely napjaink keresztyénségét érintő gyakorlati kérdésekkel foglalkozik.

A sorozat második részében Szőke Imre az egyháztagság jelentését és jelentőségét járja körül *Egyházszemléletünk reformációja* címmel. Az alábbiakban rövid ízelítőt olvashatnak a kiadványból:

„A posztmodern keresztyénség válsága sok mindenben megmutatkozik. Igen sok a 'deformáció', következésképpen gyakran lehetünk gyakorlati és teológiai könnyelműsködések szemtanúi. Sajnos néha nagy horderejű kérdésekkel kapcsolatban is. Jelen esetben egy olyan ekkléziológiai tévelygésre térünk ki, amely teológiai látásunk szerint – Isten Igéjét és a fontosabb református hitvallások tanítását is figyelembe véve – igencsak reformációra szorul. Nevezetesen a mindenkori keresztyének hitvalló egyházhoz való tartozásának kérdésére gondolunk.

Elöljáróban annyit, hogy nem jelentéktelen kérdés az egyháztagság, miként az sem mindegy, milyen gyülekezethez és felekezethez tartozunk. Reméljük, ez rövidesen az olvasó előtt is nyilvánvalóvá válik. A következőkben ellentmondunk az általánosan elfogadott álláspontnak – legalábbis, ha a magyar viszonyokból indulunk ki. De nekünk nem a jelenlegi trendekhez kell igazodnunk, hanem elsősorban Isten Igéjéhez. Az alábbiakban több kérdésre keressük a választ: Szükséges-e az egyháztagság? Mi okozhat zavart a kérdés megválaszolásában? Mit tanít erről az Ige? Ha pedig szükséges a tagság, akkor milyen gyülekezethez, illetve felekezethez kell csatlakoznunk?"

HÍREK A MISSZIÓS MEZŐKRŐL

Curcubet Gábor

ÉSZAK-KOREA

Észak-Korea elnöke nem hisz Istenben. Az egyetlen vallás, amit a 'Szeretett Vezér' Kim Jong Il megenged, a dzsucse („másoktól való függés megtagadása és az egyén erejének használata az ember saját erejébe vetett hitével, az önellátás forradalmi szellemének kimutatása" – Kim Ir Sen) és halott apjának, Kim Ir Sennek az imádása.

Az észak-koreai keresztyéneknek földalatti egyházakban kell imádniuk Istent, miközben folyamatos zaklatásoknak vannak kitéve. A titkosrendőrök magukat sokszor keresztyéneknek álcázva járják be az országot ilyen gyülekezetek után kutatva. Amikor hívőkre bukkannak, akkor rendszerint letartóztatják, megkínozzák, és gyakran kivégzik őket. 2009 júliusában egy nőt azért végeztek ki, mert Bibliákat osztogatott. Azokat, akik a kínzást túlélve nem kerültek kivégzésre, haláltáborokba küldik, ahol a kimerülésig kell dolgozniuk. Becslések szerint kb. 500.000 keresztyén él Észak-Koreában, akiknek csaknem fele haláltáborokban. A kínaiak által elfogott menekülő keresztyéneket visszatoloncolják és büntetésben részesülnek.

Kim Jong Il hiszi, hogy elnyomás által lehet uralkodni. Vaskézzel ellenőrzi Észak-Koreát, és nagymértékben felelős azért, hogy nemzete sötétségben van.

Észak-Korea hosszú időn keresztül idegenek által uralt terület volt. A második világháborúban japán fennhatóság alá került, majd felszabadulása után a szövetségesek két részre osztották. Az északi részt a szovjetek, a délit az amerikaiak ellenőrizhették. Ez nagyban befolyásolta a két országrész fejlődését: délen demokrácia volt, északon a sztálini kommunizmus vette át a hatalmat.

A rombolás démoni lelkülete, amit a kommunizmus eszméje szült, arra késztette Északot, hogy támadja meg Délt 1950-ben. A mára koreai háborúként ismert összecsapás hamarosan az Egyesült Államok és a kommunista Kína közötti összecsapássá fajult. 1953-ban írták alá a fegyverszünetet, miután 2 millió ember vesztette életét.

Attól fogva Észak-Korea egyre inkább titkolózó állammá alakult. Nemcsak az egyik utolsó kommunista állam (Kína, Laosz, Kuba és Vietnám mellett), hanem itt továbbra is rabságban tartják a népet jól őrzött határok mögött. Az Észak-Koreába való ki- és bemenetel szigorúan korlátozott. „Az évtizedes, állam által ellenőrzött rendszer stagnáláshoz és személyi kultuszhoz vezetett." – jelentette a BBC News. Sőt óriási éhínségek is kialakultak, melyek által sok millió állampolgár vesztette életét.

Miközben a világ nagy része nem ítéli el, néhány nyugati ország és az Egyesült Államok felhívja a figyelmet Észak-Korea fegyverkezési programjára. Nem csak a világ negyedik legnagyobb hadseregét tartja fenn, de állítása szerint sikeres nukleáris fegyverkísérletet végzett 2006-ban.

2009-ben Észak-Korea nemzetközi célpontok elérésére alkalmas rakétát tesztelt. Több nukleáris kísérletet végzett, miközben elutasította a tárgyalásokat az Egyesült Államokkal, és kijelentette, hogy programjának bármilyen ellenzését háborús cselekedetnek minősíti.

Az Open Doors World Watch listáján Észak-Korea az első helyen van a keresztyénüldözésben.

Imádkoznunk kell hát az észak-koreai keresztyének bizonyságtételéért, kitartásukért a hitben, kitartásukért a szenvedések és kínvallatások közepette. Imádkozzunk, hogy az evangélium hirdetése áldott legyen, és a Szentlélek munkája által sokan térjenek meg és szabaduljanak meg a bűn rabságából! Imádkozzunk a titkosrendőrök megtéréséért, és azért, hogy a kínaiak ne küldjék vissza a menekülteket Észak-Koreába! Azért is imádkoznunk kell, hogy törjön meg a kommunizmus hatalma Észak-Koreában.

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI
Kapcsolat
Bagoly Gyula
Endre u. 11,
tel: 06-30-2698643
Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
szombat: 19:00 – IB
vasárnap: 10:30 – IT,
16:00 – FB

BUDAPEST
Kapcsolat
Szabó Péter András
Rákóczi út 78.,
tel: 06-20-5467154
Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT,
14:00 – FO

KAPOSSZERDAHELY
Kapcsolat
Bencs Miklós
Kossuth u. 13,
tel: 06-70-3285471
Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 11:00 – IT,
16:00 – IT

MISKOLC
Kapcsolat
Szőke Imre
Kartács u. 1.,
tel: 06-46-412558
Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
szombat: 15:00 – KT
vasárnap: 9:45 – GYA
10:30 – IT

ERDÉLY

BRASSÓ
Kapcsolat
Simon Szabolcs
tel: 0744-307-550
Alkalmak
vasárnap: 12:00 – IT

CSÍKSZEREDA
Kapcsolat
Tamás Sándor
tel: 0723-332-053
Alkalmak
csütörtök: 19:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY
Kapcsolat
László Lehel
Petőfi S. u. 104.,
tel: 0723-630-793
Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
csütörtök: 17:00 – NB
vasárnap: 10:00 – IT,
11:30 – GYA, 17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY
Kapcsolat
Tamás Sándor, 0723-332-053
Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

DEBRECEN
Kapcsolat
Sikó Mihály
Dobozi u. 5, fsz. 5.,
tel: 06-20-5467154
Alkalmak
péntek: 17:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

KOLOZSVÁR
Kapcsolat
Szász Attila
Str. Otetului 18A,
tel: 0364-109-567
Alkalmak
péntek: 18:00 – EV
vasárnap: 10:00 – IT,
18:00 – FB

MAROSVÁSÁRHELY
Kapcsolat
Molnár Sándor
Str. Jiului 7.,
tel: 0265-267-166
Alkalmak
csütörtök: 17:00 – NIM,
18:00 – FB
péntek: 15:00 – GYA
vasárnap: 9:30 – KIT,
11:00 – IT, 17:00 – FB

PARAJD
Kapcsolat
Pál Tamás, 0740-451-426
Alkalmak
kedd: 17:00 – FB

PETROZSÉNY
Kapcsolat
Zólya Csaba, 0723-395-260
Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

RAVA
Kapcsolat
László Lehel, 0723-630-793
Alkalmak
vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY
Kapcsolat
Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550
Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – GYA

SZAMOSÚJVÁR
Kapcsolat
Szász Attila, 0364-109-567
Alkalmak
vas.: 14:00 – IT (kéthetente)

SZÉKELYUDVARHELY
Kapcsolat
Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A,
tel: 0726-265-566
Alkalmak
szerda: 19:00 – FB
péntek: 19:00 – FO
vasárnap: 10:00 – IT,
11:00 – HIT, 18:00 – FB

SZOVÁTA
Kapcsolat
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B,
tel: 0722-573-019
Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – GYA, 17:00 – FB

VULKÁN
Kapcsolat
Zólya Csaba
Str. Carpati 2,
tel: 0723-395-260
Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – GYA, 17:00 – FB

KÁRPÁTALJA

BEREGSZÁSZ
Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnyickij 52.
tel: 380-99-4562471
Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT

IZSNYÉTE
Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471
Alkalmak
kedd: 19:00 – IB
péntek: 19:00 – FB
vasárnap: 12:30 – GYA,
14:00 – IT

GÁT
Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471
Alkalmak
vasárnap: 16:00 – IT

BÚCSÚ
Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077
Alkalmak
csütörtök: 16:00 – GYA

RAFAJNA
Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077
Alkalmak
szombat: 19:00 – FB,
vasárnap: 14:00 – IT

BARKASZÓ
Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333
Alkalmak
hétfő: 18:00 – FB
péntek: 16:30 – IB,
18:00 – HIT
vasárnap: 13:00 – IT

ZÁPSZONY
Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333
Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 14:00 – GYA,
16:00 – IT, 17:15 – IB

Rövidítések

EV – evangélizáció
FB – felnőtt bibliaóra
FO – fórumbeszélgetés
GYA - gyerekalkalom
HIT – hitvallás-tanulmányozás
IB – ifjúsági bibliaóra
IT – istentisztelet
KIT – kórházi istentisztelet
KT – kátéoktatás
NB – női bibliaóra

P. Ph. Bliss

IMÁDSÁG

Adj, Uram, adj nékem
Több áhítatot,
Több békét szívembe,
Több bűnbánatot,
Több hitet Jézusban,
Több munkakedvet,
Több készséget jóra,
Több éberséget!

Több hálát irántad,
Több hű érzetet.
Több reményt, bizalmat,
Több szeretetet.
Többet szánalomból.
Több szíves könyört,
Többet szelídségből,
Több igaz könnyet!

Több tiszta érzelmet,
Több béketűrést,
Több erőt bűn felett,
Több lelkesedést,
Több mennyei vágyat,
Jámbor életet,
Adj világosságot,
Add Szentlelkedet!